ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 7 — 8 ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1992 No. 7 — 8 JULY-AUGUST 1992

ПРОМІНЬ

Ч. 7—8 ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ РІК XXXIII

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Наталя Макаренко

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число ..... $ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXIII JULY-AUGUST No. 7 — 8

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Natalia Makarenko

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy ..... $ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Publication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Галина Мельник Марко — Ми і Союз Українок Канади 1
Олена Гринь — Конґрес українців — „східня діяспора" 2
Л. Храплива Щур — „Оксано, Оксано..." 4
Раїса Мороз — Жінка з великої літери 6
Василь Стус — Як добре те... 7
Весняна імпреза (Вінніпеґ, Ман.) 8
Ювілейне побажання 9
Відділ ім. Л. Українки (Єлов Крік, Саск.) 9
Відділ СУК ім. Олени Пчілки (Йорктон, Саск.) 10
Конференція СУК (Саскатун) 12
65-літній ювілей СУК (Монтреаль) 13
Відділ СУК ім. Марії Маркович вшановує своїх піонерок: Наталія Козоріз, Ірина Демчук, Варвара Цимбаліста, Домка Ленко, Олена Ягольніцька 25
Свято членства (Вінніпеґ, Ман.) 28
Річні збори СУК Відділ ім. кн. Ольги при катедрі св. Володимира (Торонто) 29
Квіти незабутнім і посмертні згадки: бл. п. Іван Байдак, бл. п. Кароліна і Константин Когут, бл. п. Марія Король 30

CONTENTS

Honouring our Pioneering Members: Rose Baran 15
Lena Gulutsan — *Tribute to a Pioneer* 16
Essay Contest — A Centenary Salute Taras Kachkowsky 16
From our Branches: Membership Tea Savella Stechishin Branch, Kelowna 17
Symbolism of the Easter Basket Presented by Maria Markovych Branch, Canora 18
Alpha Omega Bursaries 19
Elizabeth Bilych — Tribute to Recipients of 1992 Prix Manitoba Awards 20
Bicycle Helmets Reduce Injuries 20
Cultural Scene: Kozak Mamaii — Helen Raycheba 21
Spirit of Ukraine Catalogue Now Available 23
Museum Summer Hours 23
Ethnocultural Directory Available 23
Promin Press Fund 33

На першій сторінці обкладинки — фраґмент із картини Василя Курилика.

МИ І СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ СТВОРИВСЯ 1926-ГО РОКУ. НАШ СОЮЗ УЧИТЬ НАС, ЩО КОЖНА УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ДІЯСПОРІ МУСИТЬ ПРАЦЮВАТИ НАД ТИМ, ЩОБ ВИХОВАТИ І ВТРИМАТИ РОДИНУ В УКРАЇНСЬКОМУ ДУСІ. СВЯТКУЮЧИ СТОРІЧЧЯ НАШИХ ПІОНЕРІВ В КАНАДІ, МИ МОЖЕМО СТВЕРДИТИ, ЩО НАША ЖІНОЧА ОРГАНІЗАЦІЯ ВІДІГРАЛА КОЛОСАЛЬНУ РОЛЮ У ВИХОВАННІ ДІТОЧОК І МОЛОДІ ПРИ ГРОМАДАХ. ЧЛЕНКИ ЗДОБУВАЛИ ФІНАНСИ НА БУДОВУ ЦЕРКОВ, ДОМІВОК, І УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ ТА ВИДАННЯ КНИЖОК. КРІМ ТОГО ІНФОРМУВАЛИ ЧУЖИНЦІВ ПРО УКРАЇНУ НА МІЖНАРОДНЬОМУ ФОРУМІ.

МИ РАДІЄМО, ЩО ТВОРЯТЬСЯ НОВІ КЛІТИНИ СОЮЗУ УКРАЇНОК НА-УКРАЇНІ Й ЩО МИ МОЖЕМО ПОМАГАТИ У РОЗБУДОВІ ТИХ КЛІТИН НА ШЛЯХУ ДО СВІТЛОГО МАЙБУТНЬОГО. МИ МАЄМО НАГОДУ З НИМИ КОМУНІКУВАТИСЯ, СПІВПРАЦЮВАТИ, ОБМІНЮВАТИСЯ ДУМКАМИ, ВИСИЛАТИ НАШ „ПРОМІНЬ" І РІЗНІ ПОСИЛКИ. ЦЕ ДЛЯ НАС Є ДОРОГОВКАЗ І ЗАВДАННЯ, ЯКИМИ МИ ПОВИННІ КЕРУВАТИСЯ. НАМ ПОТРІБНО ВТЯГНУТИ БІЛЬШЕ ЖІНОК ДО ПРАЦІ, РОЗБУДИТИ В НИХ ПОЧУТТЯ ОБОВ'ЯЗКУ.

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА — ЦЕ НАТУРАЛЬНА МАТЕРИНСЬКА СТІЙКІЙСТЬ, ЯКА ВІДІГРАЄ НАЙВАЖЛИВІШУ РОЛЬ В РОДИНІ, В ОРГАНІЗАЦІЇ І В НАРОДІ. УКРАЇНСЬКА ЖІНКА БУЛА ЗАВЖДИ КЕРМАНИЧЕМ ЖИТТЯ В РОДИНІ Й ДОБРИМ ПРОВІДНИКОМ В ОРГАНІЗАЦІЇ. ВОНА МОЖЕ У РІЗНІЙ ШЛЯХЕТНІЙ ФОРМІ СТВОРИТИ АТМОСФЕРУ СПОКОЮ, РАДОСТИ ЧИ ЗАДОВОЛЕННЯ І ПОШАНИ. ВОНА ЗБЕРІГАЄ І ПЕРЕДАЄ СВОЇМ ДІТЯМ ЖИТТЄВИЙ МОРАЛЬНИЙ ПРИКЛАД, РИТУАЛ УКРАЇНСЬКОГО СВЯТА, МОЛИТВИ, ПІСНІ, КАЗКИ, І ЛЮБОВ ДО СВОГО РІДНОГО.

А НАЙВАЖЛИВІШЕ, ЩО УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В КАНАДІ МУСИТЬ РЯТУВАТИ УКРАЇНСЬКУ МОВУ. БУДЕ НАМ СОРОМ І ГІРКО, КОЛИ НАШІ ДІТИ ВІДВІДУЮЧИ УКРАЇНУ, НЕ ЗМОЖУТЬ РОЗМОВЛЯТИ РІДНОЮ МОВОЮ.

РІДНА МОВА — ЦЕ НАЙБІЛЬШИЙ СКАРБ ЛЮДИНИ, НЕ ЖАЛІЙМО ПЕРЕДАТИ Й ОГО СВОЇМ ДІТЯМ!

Галина Мельник Марко

КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ — „СХІДНЯ ДІЯСПОРА"

22-23 СІЧНЯ 1992 р. м. КИЇВ

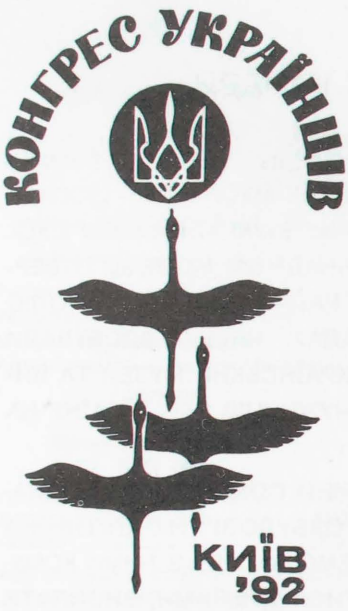

Ми вже знаємо, що нас, українців що поселились у західніх країнах світу, називають „західньою діяспорою", тобто українці в розсіянні.

Ми часом забуваємо, що багато українців живе в колишніх республіках СРСР — на сході, це вже — „східня діяспора".

Так ось на конґрес у Києві 22-23 січня прибуло 1500 делегатів цієї діяспори.

У виступі Івана Драча на Конґресі Українців читаємо таке: „Російська імперія, колонізуючи і грабуючи Україну, виштовхнула наших земляків, спонукуючи їх наново освоювати довгу смугу східних російських володінь до Тихого океану — створила справжній український екватор через Кубань, Казахську цілину, Алтай і Зелений Клин".

Ми знаємо, що таке переселення відбувалось, але ми тільки тепер довідуємось про секретні плани масового вивозу робочої сили і кваліфікованих українських спеціалістів за межі УРСР. Мета — перетворити українців у безлику нову історичну спільноту — „радянський народ".

І далі І. Драч говорить: „Та нікому тоді не міг приснитися наш конґрес, як символ того, що не вивітрились душі українців і не втратили духовного зв'язку з своїм українським народом."

Президент України Леонід Кравчук виступив з теплим привітом, з промовою — „світ відкриває ще один материк з доброю і ніжною назвою — Україна".

Він переконаний, що ці, прибулі на конґрес, люди радо віддали б голоси за свою незалежну державу, бо вони розуміють, що тут, в Україні, їхні духовні корені, тут їхня земля, як дала їм горде ім'я „українець". Ми повинні подбати, говорив президент, щоб кожний українець, де б він не жив, одержав можливість слухати і дивитись україномовні програми радіо та телевізійних станцій, щоб були бібліотеки, школи і культурні центри у районах компактного проживання українців.

Багато на цьому конґресі сказано, може ще мало зроблено, але люди до цього прямують. Нам потрібно гуртуватися. Іван Драч наводить факт, що в час Богдана Хмельницького українців і росіян було одинакове число, а вже 100 років пізніше українців було 30 тис., а росіян — 50 тис. Це після договору України з Росією 1654 р., заключеним Богданом Хмельницьким. Зараз (далі наводить Іван Драч) українців в межах України стільки, як і було 100 років тому, а росіян стало 150 мільйонів. Наведемо тут наслідки цього договору, поміщені в Літ. Україні 1991 р.

НАСЛІДКИ ДОГОВОРУ УКРАЇНИ З РОСІЄЮ В 1654 р.

УКАЗ ПЕТРА І в 1720 р.

— ПРО ЗАБОРОНУ КНИГОДРУКУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ І ВИЛУЧЕННЯ ТЕКСТІВ ПИСАНИХ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ З ЦЕРКОВНИХ КНИГ.

УКАЗ КАТЕРИНИ II в 1753 р.

— ПРО ЗАБОРОНУ ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ В **КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКІЙ АКАДЕМІЇ — ПЕРШОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ СХІДНІХ СЛОВ'ЯН.**

УКАЗ СИНОДУ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ в 1769 р.

— ПРО ВИЛУЧЕННЯ У НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ БУКВАРІВ.

1775 р.

— ЗНИЩЕННЯ ЗАПОРОЗЬКОЇ СІЧІ ТА ЗАКРИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ ПРИ ПОЛКОВИХ КАЗАЦЬКИХ КАНЦЕЛЯРІЯХ.

1847 р.

— РОЗГРОМ КИРИЛО-МЕФОДІЄВСЬКОГО ТОВАРИСТВА І ПОСИЛЕННЯ ЖОРСТОКОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА КУЛЬТУРИ.

1862 р.

— ЗАКРИТТЯ НЕДІЛЬНИХ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ — БЕЗКОШТОВНИХ ДЛЯ НАВЧАННЯ ДОРОСЛИХ, ОРГАНІЗОВАНОЮ ПЕРЕДОВОЮ ІНТЕЛІГЕНЦІЄЮ УКРАЇНИ.

1863 р.

— ВАЛУЄВСЬКИЙ ЦИРКУЛЯР РОСІЙСКОГО ЦАРИЗМУ, ЯКИМ ЗАБОРОНЕНО ВИДАННЯ КНИГ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ.

1876 р.

— ЦАРСЬКИЙ ЕМСЬКИЙ УКАЗ ПРО ЗАБОРОНУ ВВЕЗЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ КНИГ ІЗ-ЗА КОРДОНУ. ЗАБОРОНЕНО ДРУКУВАТИ ТЕКСТИ УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ. ЗАБОРОНЕНО УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР.

1895 р.

— ЗАБОРОНА УКРАЇНСЬКИХ КНИГ ДЛЯ ДІТЕЙ

1908 р.

— УКАЗОМ СЕНАТУ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ВИЗНАНО УКРАЇНОМОВНУ КУЛЬТУРУ І ОСВІТНЮ ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ ШКІДЛИВОЮ — „могущей вызвать последствия, угрожающе спокойствию и безопасности..."

1926-1953 рр.

— СТАЛІНСЬКИЙ ТЕРОР ПРОТИ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ.

1972-1986 рр.

— ТОТАЛЬНА БРЄЖНЄВСЬКА-СУСЛОВСЬКА ДЕНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ, ДИСКРИМІНАЦІЙНІ ЗАКОНИ ТА ІНСТРУКЦІЇ, ЯКІ ДІЮТЬ І ТЕПЕР. КУРС НА СУМНОЗВІСНЕ „ЗЛИТТЯ НАЦІЙ ТА НАРОДІВ" — ТОТАЛЬНЕ ЗРОСІЙЩЕННЯ УКРАЇНЦІВ.

1987-1990 рр.

— ПОЧАТОК БАЛАЧОК ПРО „ОНОВЛЕНУ ФЕДЕРАЦІЮ" — НОВУ ПАСТКУ ІМПЕРІЇ ПРОДОВЖЕННЯ ЗАКРИТТЯ УКРАЇНОМОВНИХ ГАЗЕТ У ПІВДЕННИХ І СХІДНИХ ТЕРЕНАХ УКРАЇНИ.

ЧИ ПОТРІБЕН НАМ НОВИЙ ДОГОВІР — ЯРМО?!

То ж гасло, під яким проходив конґрес — „Святе почуття національної гідности" нехай єднає нас усіх!

О. Г.

Л. Храплива-Щур.

„ОКСАНО, ОКСАНО, Я ЧУЮ ТВІЙ ГОЛОС"...

(Альманах „Біль", збірник творчости в'язнів большевицьких тюрем та концтаборів. Львів, 1990)

Випуск перший

МЕМОРІАЛ
Львів—1990

Замітно, що текст цієї пісні знаходимо аж у трьох різних варіянтах на сторінках збірника „Біль". Видно, мусіла це бути дуже поширена та люблена пісня в'язнів. Чому? — Може мелодія (так і незнана читачеві!) — була така легко сприйнятлива, а може те, так часто вживане у нас ім'я — значило для в'язнів не лиш любу дівчину, дружину, матір, може й донечку, а підносилося до символу Жінки-Мрії, Жінки-Ідеї?...

Тематика збірника нам ніяк не нова. Кому не була байдужа доля залишених на ласку червоного дракона — близьких по крові й дусі, той мав із чого вичитати про їх долю: про терпіння в'язнів та нелюдяність мучителів — ще довго після того, як Об'єднані Нації проголосили свою Хартію Прав Людини, у 1948 році. Доходили ж до нас та видавалися, завдяки „Смолоскипові" та іншим видавництвам, і „Лихо з розуму" Чорновола і „Більмо" Осадчого, і випуски „Українського вісника", навіть твори чужинців: Шіфріна, Хейфеца...Хто хотів, міг, хоч подумки, іти крок за кроком шляхом дорогих і незабутніх.

Але, навіть і для найкраще поінформованого — „Біль" новина. Видали його вже рік тому самі ж таки очевидці і співучасники-жертви цих років страхіття. Видав львівський „Меморіял", а матеріяли підготовив Клюб Репресованих під проводом поетки й ветерана сибірських таборів — Орисі Матешук. Збірник зредаґував теж поет, сам же політв'язень ще навіть із часів свого неповноліття — Микола Дубас. Видали, незважаючи на всі відомі технічні й господарські труднощі. І видали так, що у безмірі літератури на цю тему, „Біль" все ж залишиться особливим.

Особливість його не лиш в автентичності всіх матеріялів, а й в усій настанові Редакції. „Там, на цвинтарях мовчань, залишилися найкращі. Нехай цей збірник буде жмутом квітів на їхні могили". — говориться у передмові. І справді — живі виконали сумлінно свій довг супроти друзів, яким вже не довелося заговорити на волі.

Розпочинають збірник два, дуже доцільно дібрані вірші: Михайла Драй-Хмари, члена поетичної групи неоклясиків двадцятих-тридцятих років та Василя Стуса, чи не останньої жертви відмираючого лютого режиму.

„...І знов обвугленими сірниками
На сірих мурах дні значу" — писав Драй-Хмара.

„На колимській морозі калина
Зацвітає рудими слізьми" — писав на п'ятдесят років пізніше Василь Стус. А між цими датами, як слушно завважив редактор збірника — були „мільйони й мільйони днів, позначених обвугленими сірниками на тюремних стінах". І про них треба було сказати...

Перший розділ — поезія, „Сув'язь слів, дротів і ґрат". Може найкраще характеризує його мотто із Ліни Костенко:

„А ґрати — що ж, це канва історії,

— Треба ж на чомусь вишити обличчя свободи..."

А може ще глибше підкреслює це фраґмент із теж-в'язня, письменника Бориса Антоновича-Давиденка, про людину, яка, непохитно переконана у своїй правді — іґнорувала всемогучий „суд дракона".

У збірнику — двадцять два поети, з того чотири неназвані, бо — не-відомі. Є між ними імена, які вже закріпені в нашій пам'яті, як Ірина Сеник, член ПЕН-клюбу, Іван Гнатюк, автор кількох уже збірок поезій. Багато поетів очевидно обзнайомлені з літературою, як от Микола Дубас, Орися Матешук, Ярослав Гасюк, Марія Малильо, Григорій Кочур (декілька технічно бездоганних сонетів), Віктор Рафальський та інші. А дехто, — і від того в його віршах не менша життєва правда, — зумів виливати свої болі тільки словами і стилем одвічної народньої коломийки. Та тут ідеться далеко не лиш про чисто літературну вартість. Хто ж розцінював би за мистецтвом поетичних тропів творчість хоч би М. Іванціва — писану в камері смертників перед розстрілом?!

Одні поети пережили — інших вже немає. Може один із дуже нечисленних недоліків збірника — це недостача систематичних біографічних довідок про авторів. Бо коли згадано тільки, що чиїсь-то вірші подала до збірника якась інша людина — то це вже говорить багато — та не все. А якби ще описати долю кожного вірша і якими засобами він продістався на волю — вийшов би небувалої напруги роман.

Наступний розділ — „Спомини", короткі, ядерні та немов зумисне так підібрані, щоб представити різноманітні грані, багатство облич — власне, болю. Болю, нанесеного свідомо й спрямовано — людиною другій людині. У двадцятому сторіччі...У простих, звичайних словах читаємо, як дівча-сирота, зімліла з виснаження та впала в могильну яму, хоронячи свою матір у Казахстані. Чи, як ранені повстанці в Караґанді, яких віддали друзі необачно під опіку табірної санчастини — були повішані на подвір'ї, на пострах іншим. Зустрічаємо між авторами та згадуваними у споминах і такі відомі імена, як композитор Борис Кудрик, режисер Йосип Гірняк, гуморист Остап Вишня, письменник Іван Сенченко. Все без зайвої патетики, навіть без коментарів. Біль говорить сам за себе...

„Пісня, як може єдина реальність трагічної долі українців упродовж віків, пісня, що обнадіює і підносить дух"...— пише у післямові до збірника повноправний його співробітник, бо ж двічі в'язень — Михайло Осадчий. Тому й пісні в'язнів приділена належна увага в окремому розділі. Замітне, що перегукуються вони не лиш із давніми літами, але і з переживаннями наших в'язнів у польських тюрмах, що їх умів так помистецьки висловлювати Богдан Кравців.

Окремий розділ — „Тюремні ґрафіті" — деякі писані на стінах кров'ю конаючих, а то й примушених до самовбивства. Але є й інші — замітки тюремників, які чи то вважають паризький Лювр якоюсь особою, чи переслідують „за зв'язки з Чуприною" в'язня, в якого знайшли монографію Володимира Шухевича „Гуцульщина"... Взагалі — здоровий та цупкий козацький гумор — помагав нераз в'язням, як поміг був і Байді-Вишневецькому на турецькому гаку...

До старанного опрацювання альманаху треба зачислити і обкладинку, роботи мистця Богдана Сороки, сина леґендарного Михайла Сороки та Катрі Зарицької, народженого у львівській тюрмі. На обкладинці — у квадратиках тюремної ґрати — безконечні людські лиця, а букви напису „Альманах" складені з чисел-нашивок на арештантських одностроях. Дуже естетичні та глибоко символічні заставки на початку кожного розділу, роботи Надії Мудрої, доповнюють цю дбайливість оформлення.

Михайло Осадчий каже, що „Біль" — це „білль" — пропустка нашій тюремній музі в літературу. І правильно. Це ж не лиш одно велике й правдиве свідчення про те „хто нас карав без права". Не лиш документи до нового нюрнберзького процесу, якого може й не бути. Та, куди важливіше — „Біль" це доказ, як вміє його сприймати й перемагати українська людина: витривало й творчо, оперта на вікові релігійні й етичні традиції свого народу. Це та людина, що віч-навіч із дулами танків співала:

"Ми не будем, не будем рабами
І не хочем носити ярма".

Збірник цей, ще зокрема з уваги на його автентичність та недалекість часу від створення цих шедеврів, — якщо навіть не завжди поезії, то хоч життєвої, історичної правди — тривалий здобуток для нас усіх і на довгі часи. Видавці обіцяють дальші випуски і вповні заслуговують на нашу допомогу в цьому ділі. Жаль тільки, що мінімальний наклад — 5100 примірників, ніяк не заспокоїть запотребування 50-ти мільйонів мешканців Краю й усіх діяспор. А якби так його перевидати за морем, де й папір не дефіцитний і зацікавлення — таки є?!

Раїса Мороз

ЖІНКА З ВЕЛИКОЇ ЛІТЕРИ.

1-го травня в читальні „Просвіта" відбулася зустріч української громади з Михайлиною Коцюбинською. Вона перебувала у Вінніпезі три дні на запрошення Славістичного Департаменту Манітобського Університету.

Тема її виступу перед громадою: Життя і творчість талановитого поета Василя Стуса, який загинув у радянському концтаборі 1985 року і тлінні останки якого недавно були перевезені на Україну.

Михайлина Коцюбинська — давній приятель і знавець творчости Василя Стуса. Оповідаючи про Стуса, вона зазначила, що від часів повернення тіла Тараса Шевченка на Україну, Київ не знав такого урочистого, величного і багатолюдного жалобного маршу. Вулицями Української столиці пройшли тисячі і тисячі людей, віддаючи останню шану великому синові українського народу. Сповнилися пророчі слова поета, сказала Коцюбинська про Стуса.

Присутні слухали гостю, затамувавши подих. Про Василя Стуса ми тут ніби то й знаємо, а проте виявилося, що багато чого таки й не знали. Коцюбинська подала професійний аналіз творчости поета. Ще менше, мабуть, знала наша громада і про саму оповідачку. Тому я хочу розповісти про цю жінку трохи докладніше.

Михайлина Коцюбинська — племінниця Михайла Коцюбинського, донька його наймолодшого брата Хоми.

Вона — кандидат філологічних наук, шевченкознавець, перекладач, автор численних наукових праць з літературознавства, літературно-критичних розвідок про сучасних поетів, одна з чільних представників покоління шестидесятників, лауреат премії ім. Василя Стуса.

Наприкінці п'ятдесятих років Коцюбинська успішно закінчила аспірантуру, захистила дисертацію „Шевченко і український романтизм", стала науковим співпрацівником Інституту Літератури при Українській Академії Наук і почала плідно працювати на літературній ниві: перекладала поетичні твори з англійської, французької, польської та білоруської мов, видала наукові праці „Образне слово в літературному творі", та „Література як мистецтво слова", писала літературно-критичні статті.

Висока професійна культура, широка ерудиція. знання кількох чужоземних мов, глибокий природній розум, плюс партійний квиток — а до партії Михайлина Коцюбинська вступила в молодому віці і з наївних переконань у світлі ідеали — усе це, як здавалося, забезпечувало їй широкі перспективи і забезпечене і безтурботне життя.

Проте, усе сталося навпаки. Михайлина Коцюбинська замовкла, вірніше її примусили замовкнути на довгих 20 років, а її ім'я старанно оминалося з усіх літературних довідників.

Любов до правди, неконформізм, непоказний, але глибокий патріотизм, швидко зблизили її з Євгеном Сверстюком, Іваном Світличним, Юрієм Бадзьо, Іваном Дзюбою та іншими шестидесятниками — людьми, які дуже швидко, як ми знаємо, були вилучені з літературного процесу, а пізніше майже всі опинилися за ґратами.

Власть імущим не дуже хотілося втрачати її як науковця, і вони намагалися переконати Коцюбинську, що їй, дослідниці естетичних проблем в літературі не по дорозі з такими „політиканами". Проте Михайлина Коцюбинська вибирала своїх друзів за своїми власними уподобаннями, а не за вказівкою згори. Вона залишилася вірною і своїм друзям, і своїм переконанням. І за це довелося дорого заплатити. Незабаром Коцюбинську викликали на засідання Київського обкому партії, щоб позбавити її партійного квитка. І зробити вони хотіли це, звичайно, з „помпою", познущавшись із своєї жертви.

Проте, познущатися над собою вона їм не дозволила. Коли один із старих більшовиків на засіданні спитав її, що вона думає, кладучи партквиток, то вона сказала, що вступила до партії дуже „зеленою", із щирою вірою в ідеали. „Але коли ситуація складається так, вела вона далі, що мені треба вибирати між ідеалами і квитком, то я квиток віддам вам, а ідеали залишу собі". Її тут же відпустили додому.

За ці ідеали її незабаром виключили з Інституту Літератури, позбавивши таким чином не лише усякої творчої перспективи, але й елементарного куска хліба.

Починаються поневіряння у пошуках випадкового заробітку на прожиття. Що ж до літературознавства, Михайлина Коцюбинська була вилучена з нього на довгі два десятки літ.

У 1972 році за чергової хвилі арештів української інтелігенції Коцюбинську не арештували — адже надто велике ім'я вона носила. Однак для неї був розроблений інший сценарій: її конче хотіли поставити на коліна, так як це їм вдалося

зробити із Зеновією Франко. Хотіли примусити покаятися, зректися своїх поглядів, засудити своїх друзів, принизити своє прізвище. Майже рік її викликали на допити, вмовляючи і погрожуючи, а це іноді тяжче знести ніж сам арешт.

Проте, Коцюбинська витримала цей тест із гідністю. „Велике ім'я здалеку мерехтить. Але треба мати добрі плечі, щоб нести велике ім'я з гідністю і берегти його, писав Євген Сверстюк у своїх „Штрихах до портрету М. Коцюбинської", надрукованих недавно в „Літературній Україні". Михайлина Коцюбинська зберегла ім'я свого дядька чистим і незаплямованим.

Коцюбинська була позбавлена свого улюбленого фаху на довгі роки. Звичайно що для науковця це велика втрата, як і втрата це для українського літературознавства. Її вилучили з літературного процесу, однак не змогли вилучити, як не хотілося, із середовища чесних і порядних людей, яких вона шанувала і які горнулися до її гідної постаті. Михайлина Коцюбинська своєю незламною і непохитною вірністю своїм ідеалам і друзям, своєю присутністю, лагідною вдачею, надзвичайно розвинутим почуттям гумору, який проявлявся навіть в тяжких або й нестерпних ситуаціях, творила кисень, без якого у ті задушливі роки було б просто не вижити суспільству із зашморгом на шиї.

Вона опікувалася хворим і переслідуваним письменником Борисом Антоненком-Давидовичем до останнього подиху його страдного життя. Своїм листуванням і своїм гумором підтримувала у концтаборах Івана Світличного, Євгена Сверстюка. Листувалася й переймалася долею Василя Стуса до самої його трагічної смерти в тюремній камері. З любов'ю і пошаною згадується її ім'я і у віршах Івана Світличного і в листуванні Василя Стуса.

1990 року Коцюбинська була нагороджена премією ім. Василя Стуса від Української Асоціяції Незалежної Творчої Інтелігенції. Її було відзначено як „одну з найкультурніших і найнадійніших постатей покоління шестидесятників, літературознавця, що своєю виваженою, чесною думкою, талановитою нонконформістською творчістю та непоступливою моральною позицією рятує, підтримує і збагачує українську літературну традицію".

Сьогодні Михайлина Коцюбинська повернулася до літературної творчости. Недавно опубліковано її книжку про Тараса Шевченка, написану ще в 60-тих роках. Надруковано в журналі блискучу статтю про Павла Тичину „Корозія таланту", написану також раніше, але ніде не публіковану. В журналах і газетах постійно з'являються її літературно-критичні статті про сучасних поетів. Однак найбільше уваги і сили віддає Михайлина Коцюбинська пам'яті свого улюбленого поета і особистого приятеля Василя Стуса.

Книжка поезії Стуса, яку упорядкувала і видала Коцюбинська, нагороджена Шевченківською премією. Вона працює тепер над упорядкуванням всієї літературної спадщини поета в комісії, яку вона очолює.

Велике щастя, що Коцюбинська не розміняла свого таланту за мідяки, витримала найтяжчий період свого життя і повернулася до творчости. Витримала завдяки своїй моральній силі. Якщо не боятися гучних слів, то можна сказати, що це наша велика сучасниця, Жінка з великої літери.

Василь Стус

*

Як добре те, що смерти не боюсь я
і не питаю, чи тяжкий мій хрест.
Що перед вами, судді, не клонюся
в передчутті недовідомих верств.
Що жив, любив і не набрався скверни,
ненависти, прокльону, каяття.
Народе мій, до тебе я ще верну,
і в смерті обернуся у життя
своїм стражданням і незлим обличчям.
Як син, тобі доземно уклонюсь
і чесно гляну в чесні твої вічі
і з рідною землею поріднюсь.

*

Весь ранок сонце світить справа.
На північ їдемо глуху.
Яка тяжка ти, чорна славо,
що перестрілась на шляху.
Взяла за руку, осоружна,
і в бездоріжжя повела.
Дорога в вічність — тільки кружна,
по той бік і добра, і зла —
веде крізь нетрі та крізь хащі
і хрестиком гаптує ніч.
До болю рідні й запропащі
тополі тужать зовсібіч.

ВЕСНЯНА ІМПРЕЗА
ВІННІПЕҐ, МАН.

Зліва: Олена Герриті — голова відділу, Орися Трач — доповідач.

Цього року відділ С.У.К. ім Лесі Українки у Вінніпезі 12-го квітня влаштував річну весняну імпрезу „Великоднє Чайне Прийняття" в авдиторії катедри Пресвятої Тройці. Декорація сцени і залі віддзеркалювала весну, Великодній час з українською тематикою.

Виставка на сцені була чудова. Вона охоплювала національну ношу Буковини і Полтавщини, писанки та прибрані великодні кошики для освячення. На цю виставку строї на манекени доставили Домка Терновецька, добр. А. Міненко, Василина Власійчук, Марія Бонтей і Розалія Кавюк. На другій стороні подружжя Тед і Евелин Василишин виставили свою приватну колекцію писанок з різних частин України. Писанки були докладно розложені в стоячих скриньках під шклом.

Чайне прийняття офіційно відкрила гостя-доповідачка пані Орися Трач, яку представила добр. Ю. Лучак. Орися Трач знана нам як бібліотекар в Манітобському Унівеситеті і радіокоментатор станції CKJS та з її цікавих дописів в українській й англійській пресі.

Пані Орися цікаво говорила про сучасні святкування 100-ліття українського поселення в Канаді, підкреслюючи вклад української жінки-піонерки в розбудові цієї країни. Вона зуміла належно дати признання матері, яка зберегла багату культурну спадщину для свого будучого покоління.

Шану наливати чай мали визначні запрошені гості з політичного, релігійного та організаційного громадського життя.

Імпреза відбулася успішно. Чисельна публіка виявила велике задоволення. Молодші членки Союзу, зорганізовані матері при Садочку, і наша СУМКівська молодь виявили взірцевий хист при обслузі гостей. Відбулася розігравка, вступні нагороди, продаж писанок та великоднього печива.

Щира подяка належить пані Олені Ґерриті, голові відділу, і членкам комітету чайного прийняття: Марії Бодікевич і Маргареті Кінащук, які з допомогою інших членок зорганізували і перепровадили все якнайкраще.

Така імпреза активізує наше членство, скріплює нашу організацію і додає нам охоти до дальшої громадської праці.

добр. М. Керніцька.

ЮВІЛЕЙНЕ ПОБАЖАННЯ

ВІННІПЕҐ, МАН.

Подружжя Петро і Анна Горбай з Роблин, Ман., відсвяткували своє 50-ліття супружного життя зі своїми дітьми, ближчою і дальшою ріднею та приятелями в неділю 17-го травня цього року Вінніпезі.

Врочистий Молебень в катедрі Пресвятої Трійці й Ювілейний Бенкет в Народньому Домі відбулися дуже урочисто.

З нагоди їхнього Золотого Ювілею, шануючи їх як в Українській Православній Церкві в Канаді так і в організації С.У.К., замість дарунків зложили $40.00 на пресовий фонд журналу „Промінь", слідуючі приятелі: Соня Бейзик, Єлисавета Білич, добр. М. Керніцька і Ангелина Павлик.

Бажаємо Вам, дорогі ювіляти, доброго здоров'я та радости в житті ще на многі літа!

М. К.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ЄЛОВ КРІК, САСК.

5-го лютого 1992 відбулись річні збори нашого відділу в присутності 11 членок.

Збори почались молитвою. Хвилиною мовчанки вшанували пам'ять покійної членки М. Бальон.

Голова відділу Маруся Войцихівська дала звіт праці за цілий рік. Членки відділу влаштовують обіди на свята (спільна кутя, новий рік і інші), також опікуються похоронними обідами.

3-го березня отець Василенко відслужив службу Божу і панахиду в 40-ий день упокоєння Андрія Борси. Відділ в той день приготовив перекуску.

Приготовляли обід на Провідну неділю і храмовий обід на Петра і Павла. Наш парох в цей день іменинник, тож наш відділ привітав його смачним тортом. В цей день гостила в нас від Провінційної Екзекутиви Марія Цьона, яка виступала з коротким словом.

Цього року наш відділ мав проєкт продажі горнят і тарілок з малюнком нашої церкви. Ця випродаж продовжується. Проєктом займається Сузі Ґриба.

3-го листопада влаштували (разом з ріднею) 25-ти літній ювілей Василеві і Анні Кіндрачук. Їх вітав господар Омельян Кіндрачук, отець Василенко і інші.

Минулої осени гостили в себе представників Музею із Саскатуну пані М. Савіцьку і пані Анну Холод. Вони показували прозірки про початкову працю музею.

Наш відділ склав пожертви на музей, на „Промінь", оселю „Зелений гай" і на інші культурні цілі, а найбільше — на церкву.

Анна Кіндрачук дала фінансовий звіт (Сузі Ґриба не була присутня).

Заряд на наступний рік:

Голова — Маруся Войцихівська, заступниця голови — Анна Кіндрачук, секретарка — Ольга Борса, касирка — Сузі Ґриба.

Референтки різних комітетів: Докія Кіндрачук, Анна Кіндрачук, Стефа Семенюк.

Щира подяка С. Семенюк за дар вазонків для церкви, а Анні Олексин, Михайлині Олексин і Анні Кіндрачук що доглядають церкву.

Ольга Борса — секретарка

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

ЙОРКТОН, САСК.

В числі 3, березень місяць 1992 р., ми надрукували річний звіт відділу, який прислала нам референтка „Променя" Параскева Семенюк.

Ми отримали додатковий звіт від кореспонденційної секретарки Лесі Джарман. З цього звіту подаємо тільки те, про що не було описано в попередньому звіті.

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ

Річні збори відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки в Йорктон, Саск., відбулися 25-го листопада 1991 року в 7:30 вечора, в українській православній авдиторії.

Звіти комітетів були видруковані і роздані членкам перед початком зборів.

Діяльність відділу різноманітна. Ми маємо Недільну і Українську школу та кляси українських танців.

Культурноосвітній комітет під керівництвом пані Катерини Волощук проводив цілорічну програму.

Січень — доповідь про Маланку (Леся Джарман).

Лютий — свято, присвячене нашій патронці Олені Пчілці (Олеся Піць).
членський чай, на якому було вшановано 3 членки за їх 25-ти літню працю в союзі Українок Канади. З 133-х членок ми маємо 10 почесних.

Березень — вітали приятелів РУХу (доповідачка — Рома Франко із Саскатуну). Влаштовували концерт, присвячений Т. Шевченку, влаштовували Великодній базар.

Квітень — доповідь для родичів (Teen Aid), зорганізовано за нашою ініціятивою комітетом 100-річчя поселення українців в Канаді.

Травень — членки ювілейного комітету 100-річчя працювали над різними плянами для проведення цього свята. Цей ювілейний комітет очолювала Катерина Волощук. Влаштовували концерт в День Матері.

Червень — гостили пані Савіцьку і пані Холод з Українського Музею в Саскатуні.
Пані Холод висвітлювала прозірки.

Липень — членки ювілейного комітету збудували прикрасний "float сторіччя", виграли 3-тю нагороду на виставці в Йорктон.

Серпень — членки присвятили свій час на співанки в ювілейному хорі 100-річчя.

Вересень — Жовтень. Осінній час.
Ювілейний бенкет з вшануванням українських піонерів. Достойний лейтенант-губернатор Савеля Федорук вручила грамоти присутнім, хто мав 90 або більше років. Майор міста заповів український тиждень і український синьожовтий прапор піднявся на ратуші Йорктону побіч канадського. Величним концертом закінчилась ця імпреза.

Листопад — Грудень
свято Миколая, концерт Недільної і Рідної школи. Рік закінчили вибором управи та Різдвяною забавою.

Ми підтримуємо „Промінь", музей СУК в Саскатуні, інститут ім. Петра Могили, фундацію СУС, СУМК, фонд Амнестії, РУХ, укр. оселю „Тризуб" (Левайна Вінтонюк — голова будівельного комітету), наші школи, нашу українську православну церкву св. Преображення.

Ми даємо дві стипендії заслуженим учням 12-ї кляси укр. мови (стипендія відділу і стипендія Вероніі Трофанюк).

Нашому зарядові на 1992 р. (див. ч. 3, березень 1992) бажаємо добрих успіхів.

Леся Джарман
кореспондеційна секретарка.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА

29-го березня 1992 р. відбулося свято членства при церковній громаді св. Преображення.

Протоієрей П. Гнатів о год. 9:45 відправив Божественну панахиду по покійних членках. Всі присутні членки стояли з засвіченими свічками, а голова відділу п. Славка Скварчук тримала прапор СУК.

По закінченні святої Літургії протоієрей Гнатів відслужив Молебень за здоров'я членок Союзу Українок Канади. О год. 2-ій продовжувалась програма в українській православній авдиторії. На сцені висів портрет нашої патронки Олени Пчілки у вишитім рушнику і стояв прапор нашого відділу СУК. Столи були заслані білими обрусами, на столах — живі квіти і свічки. Членки — в прекрасно вишитих блюзках. Все це створювало святочну атмосферу.

Пані Мирослава Максимюк і пані Ширлі Малиш вітали гостей при вході до залі і разом з тим дбали про розігравку, дохід з якої був призначений на „Промінь".

Програмою керувала культурно-освітня референтка. Вона представила почесних гостей за головним столом, а це були: заслужені членки, нововписані членки, отець Петро і добродійка Марія Гнатів, голова місцевого відділу та інші учасники програми.

Слово привіту говорили: голова відділу Славка Скварчук, парох отець Гнатів, заступник голови церковної громади пан М. Андрусяк, голова місцевого ТУС, пан Юрій Скварчук.

Пані Ґеня Ситульська і пані Надія Мігайчук пришпилили живі корсажі заслуженим членкам на початку програми. Вони приготували короткий життєпис кожної, який читали, коли пані С. Скварчук пришпилювала шпильку „Смолоскип" і проводила з ними приречення.

Наша талановита членка, пані Катерина Волощук прочитала коротку довідку про „Смолоскип" в двох мовах.

ВШАНУВАННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНОК

Піонерка, і ще досить активна членка, пані Катерина Бортняк вшанована за працю в Союзі Українок на протязі 65-ти років.

Пані Анна Кучерява, яка очолювала наш відділ СУК сім років, отримала грамоту за 50 років праці в СУК. З цієї нагоди вона подарувала $50.00 на прес. фонд „Променя".

Зліва направо: голова відділу Славка Скварчук вручає грамоту пані Катерині Бортняк за 65-літнє постійне членство.

Пані Агафія Ґреґорі і Михайлина Бортовей були нагороджені грамотами за 25-літнє членство. На жаль, вони не були присутні. Нагороди були їм доставлені до дому.

Рекордова секретарка, пані Левіна Вінтоник, прочитала імена членок, які постійно працюють в Союзі Українок 20, 30, 40 і 45 років.

Друга заступниця голови, п. Анна Сіра, щиро подякувала всім присутнім і тим, що допомогли звеличати це свято. За українською традицією до церкви були принесені калачі і овочі, які після панахиди були роздані присутнім.

Члени громадського комітету під проводом пані Єфторії Гринюк і Домки Сушинської приготували смачну перекуску. В усіх залишилось гарне враження від цього свята.

Передплату „Променя" на один рік виграла Софія Николаїв.

На пресовий фонд „Променя" ми даруємо $130.00.

П. Семенюк
референтка „Променя"

ЙОРКТОН, САСК.

Зліва направо: Доня Завісляк і Таня Колоджискі нововписані членки, Славка Скварчук — голова відділу, Ґлорія Василинюк — нововписана членка, Анна Кучерява — заслужена членка яка отримала Грамоту за 50-літне постійне членство.

КОНФЕРЕНЦІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
САСКАТУН, САСК.

В днях 3-4 квітня відбулася конференція Союзу Українок Канади. Про це ми писали в ч. 5, травень 1992 р. Нижче подаємо знимку з учасниками конференції.

Редакція

65-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

МОНТРЕАЛ, КВЕБ.

День 21-го листопада 1991 р. залишився в пам'яті учасників незабутнім торжественним днем членів відділу С.У.К. Доньки України в Монтреалі. Це був день підсумків 65-літньої праці й приємної товариської зустрічі в атмосфері культурних і духових здобутків цих років, бо як ми всі знаємо, жіноцтво — це база родини й церковного життя. Історія нашого народу пов'язана з трудящим жіноцтвом, що виховує наступні покоління та сприяє розвиткові української культури щоби вони йшли слідами своїх предків.

Це завдання членки відділу „Доньки України" підкреслили на свойому ювілею.

Ювілейні відзначення розпочалися відслуженням молебня в наміренню членства, який відслужив о. д-р Ігор Куташ після св. Літургії в катедрі св. Софії. До молебня співав милозвучний церковний хор, в якому співають членки відділу, під проводом дириґента п. Василя Волощука.

Ювілейний бенкет відбувся у гарно прибраній вишивками та розписами церковній залі. Столи були прикрашені квітами, а на них були розложені з соломки зроблені сувеніри й ювілейні брошурки як пам'ятки цього свята. Були зарезервовані столи для делегатів інших жіночих організацій, а один стіл був призначений для бувших голів відділу, яких вшановано спеціяльним признанням за їх вклад праці. Вшановані були: А. Колісник-Добромиль, Г. Мельник-Марко, А. Ковальчук, О. Реґуш, Г. Сенишин, С. Кульба, Є. Підвисоцька, О. Русин. Вони чесно виконували наложені на них обов'язки й віддано працювали для розвитку й духовості організації. Вони, не боячись труду праці, з посвятою віддавали свій час розвиткові церкви, громади й Союзові Українок Канади. Вони дотримувалися довголітнього мотто відділу: людина, яка активна в суспільстві й служить народові, тим самим служить Богові. Вшановано також одиноку піонерку, що ще між живими, пані Катерину Кошлай. Вона раділа, що були присутні її діти й внуки, які наслідують добрий примір своїх батьків і активно беруть участь у кожній ділянці громадської праці.

Голова відділу, Оксана Русин, щиро привітала присутніх, а зокрема гостей-делегаток з інших жіночих товариств, що існують в Монтреалі, і передала проведення програми почесній голові пані А. Колісник-Добромиль.

Свято почалося молитвою, яку перевів о. д-р Ігор Куташ. Тоді однохвилинною мовчанкою й відспіванням „Вічна Пам'ять" вшановано померлих членкинь.

Святочну доповідь виголосила колишня голова Г. Мельник-Марко, що тепер проживає в Торонто. Ця промова була в жіночім журналі „Промінь" ч. 1, 1992 р. Доповідачку представила пані А. Ковальчук, а подяку зложила пані І. Лапчак. Голова Церковної Громади й голова місцевого КУК п. Я. Кульба у своєму привіті побажав, щоб цей ювілейний рік був обновою нашого духа й віри, бо наша доля залежить від нас самих, і нам потрібно служити справі для добра всього суспільства.

Відмінною точкою було слово п. Галини Сенишин про брошурку, яку вона опрацювала на спомин цього ювілею. В брошурці є згадані всі жіночі організації міста Монтреалю й околиці в календарному порядку їх заснування. Наша організація є найстарша. Ця брошура присвячена також 100-літтю поселення українців в Канаді. Протягом всіх років жіночі товариства між собою співпрацювали.

Кінцеве слово сказав о. д-р Ігор Куташ. Він підкреслив, що людина визначається своєю працею серед своїх ближніх і свойого оточення та що в організації маємо змогу зберегти себе як нарід і будувати своє майбутнє. Формальну частину програми закінчив молитвою о. Євген Рудич.

Милою несподіванкою був виступ дітей Рідної Школи, приготований Батьківським комітетом під назвою „Обжинки". Молоді „талановиті артисти" успішно виконали свої ролі, за що присутні нагородили їх щедрими оплесками. Після програми гості весело розмовляли з давніми знайомими, а потім деякі відвідали музей відділу, який очолює тепер пані Ірина Лапчак, та оглянули бібліотеку, що міститься при відділі „Доньки України".

Спостерігаючи успішний розвій відділу „Доньки України" мусимо ствердити, що співпраця жіноцтва в громаді, пов'язана з церквою, принесла великі успіхи, якими ми тепер втішаємося, бо тільки у співпраці можемо найкраще виконувати нам призначені завдання й Божі заповіти.

Присутня

65-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ
МОНТРЕАЛЬ, КВЕБЕК

ENGLISH SECTION

HONOURING OUR PIONEERING MEMBERS

The following article was submitted by the U.W.A.C. Olha Basarab Branch of Thunder Bay, in keeping with our series of profiles on our pioneering members.

ROSE BARAN

Rose Baran of Thunder Bay, Ontario was born in 1904 in the Tasariw Shedechewski rayon in Ukraine. She was the seventh child born to Michael and Rosalie Hummeny, and had four brothers and two sisters.

In 1927 Rose arrived in Canada after a long journey — leaving Ukraine in February and arriving in Canada in May. She was sent to work for a farm family in Alberta, where she earned $5.00 per month in addition to her room and board.

After six months she moved to Fort William, Ontario (now Thunder Bay) where a friend helped her find a job in a restaurant. The work was not easy but here she could earn more money and be able to send money to her father and family still in Ukraine.

Rose met Theodore (Fred) Baran here, and they were married in St. Mary's Ukrainian Orthodox Church in 1929. The service was performed by Rev. Belon.

Rose has been very active in the community. She is a member of the St. Mary's Ukrainian Orthodox Church, a member of the Ukrainian Social Services, a life member of the Prosvita Society, and a member of the Olha Basarab Branch of the U.W.A.C. since 1933.

She has been a longtime supporter of and donor to St. Andrew's College and to the Millenium Fund. She is the Honourary Past President of the U.W.A.C. Olha Basarab Branch, and was President of the Branch for 13 years. In 1983 Rose Baran was presented with a 50-year membership certificate.

Over the years Rose Baran has devoted a great deal of her time and energies for fundraising dinners, banquets, and so on. She is well-known for her culinary skills, gardening abilities and love of reading. She has been a subscriber to "Promin" since its inception.

Her life, like that of many of our pioneering members, was a road of very hard work and sorrows. She lost her husband 16 years ago, and also a very special god-child Millie Chura — who was like a daughter she never had, the same year. Rose Baran has also had much love, joy and satisfaction in her life for her work in the community, for the church and for the U.W.A.C.

Today Rose Baran lives in a seniors apartment in Thunder Bay, because of ill health, where she has been for the past six years. She still keeps in touch with her nieces and nephews in Ukraine and her niece and family in Toronto. Rose Baran says she will always remember her long journey and early experiences in this promised land of Canada.

— submitted by A. Murphy
Past President,
Olha Basarab Branch,
Thunder Bay

TRIBUTE TO A PIONEER

From: "Deedo's Children", a family book written by Lena (Hryhor) Gulutsan for John Hryhor. In 1932 John and Mary Hryhor moved from dry-depressed, southern Saskatchewan to Nipawin, Saskatchewan, where the land was just surveyed for homesteads at $10.00 each. Their daughter Lena remembers that move, as a child.

Nipawin is the promised land
The end of the CP line
We'll develop the homestead
And we'll be doing fine.

Wagon load of furniture
Horses wading in deep mire,
Wheels rolling along
The newly chopped trail.

You mustn't whip'em John
The beasts are in distress
They're straining every muscle
Without much success.

Another puddle and we're stuck
Off go the beds into the bush
Cupboards, tables, and chairs
Children get off and push!

Thank God, we're out again
But it's only for a while
There is many a rut ahead
As we go mile after mile.

Oh God, will my spirit hold out?
Will this land break my back?
What future is there for us
In these woods and muskeg!

The horses and cows perish
Their hoofs rot away
The mosquitoes have no mercy
As we struggle in "Blue Jay".

Years have passed since '32
And they've brought their change
You should see that country now
It does seem so strange

Speeding cars are whizzing by
The trail is wide and paved.
Fields of grain against the sky
And gone is the shade.

You can tell there's comfort here
Homes are large and neat
Yards encircled with rows of trees
Bins are stout with wheat

Only memories of wilderness
Where wild berries and mushrooms grew
Your visions of better times, Dad,
In your lifetime have come true!

— by Lena Gulutsan

A CENTENARY SALUTE

— by Taras Kachkowsky of Saskatoon
(6th prize story in U.W.A.C. Centennial Essay Contest)

My great-great-grandmother came to Canada during the first wave of Ukrainian immigration. Although I have never seen her, I feel that I owe her so much. It is through her unselfish work that I enjoy my life here in Canada today.

My great-great-grandmother came to Canada, as did so many others, looking for a better life than that which she experienced in Ukraine. Despite being poor, unskilled, and uneducated, she was determined to make a better life not only for herself, but for future generations.

ESSAY CONTEST

Continued from page 16

To her, our cultural traditions were of utmost importance to uphold. She would be pleased to know that a great many of the traditions that she brought over are sustained to this day. It is hard to imagine life as a Ukrainian Canadian without the twelve course Christmas lenten supper, the many traditions of Easter, the mystery and delight surrounding Saint Nicholas Day, the soulful folk melodies, and the vibrant dance.

She lived a simple, yet full life. In our complex society, we are slowly discovering that less is more. In many ways, great-great-grandmother's lifestyle was not as old-fashioned as we might think. Her humble home and garden were always cheerfully decorated with various plants. Nowadays, horticultural societies exist, which concern themselves with plants and their physical and aesthetic benefits.

Modern medicine seems to have a pill to cure every illness. Great-great-grandmother relied on various herbal remedies. Many people are rediscovering these remedies and using them as an alternative to drugs.

Great-great-grandmother had to endure many intolerant people ridiculing her, saying that she reeked of garlic. It was used sparingly then. Many modern recipes now include garlic, even in large quantities.

Today, the world is abuzz about the environment; what we have done to it, and what we can do to repair the damage that we've done. We're being encouraged to compost our organic wastes, to conserve energy, and to use the three R's; reduce waste, recycle, and re-use whenever we can. We strive to avoid using chemicals which are harmful to the environment.

These are not entirely new concepts. Great-great-grandmother composted often. Everything was used and re-used until it couldn't be used anymore. Things were only thrown out when they absolutely had to be, thereby reducing waste. Vinegar and baking soda were used to clean many things, with no need to worry about their environmental side effects.

It is said that history repeats itself. This is surely true. People are rediscovering the old ways and they're realizing how much better off we are if we follow them.

I hope my great-great-grandmother is resting peacefully, finding comfort in the rich Canadian soil. I've learned so much about my culture through what she has passed down through the generations. Her dreams have come true. Her great-great-grandchildren live peacefully and luxuriously. Her culture thrives in a new land. The political turmoil in her homeland, which forced her to leave, will soon enough be resolved. Great-great-grandmother, you were a century ahead of your time.

FROM OUR BRANCHES

MEMBERSHIP TEA — SAVELLA STECHISHIN BRANCH, KELOWNA, B.C.

On April 12, 1992 the Savella Stechishin Branch of the U.W.A.C. in Kelowna, B.C. held its Annual Membership Tea. This year's program commemorated 100 years of Ukrainians in Canada, and featured women's mode of dress.

The modelling was arranged by Verna Paulencu, convenor, and her assistant Katherine Bartko. Early period Ukrainian Canadian dresses were shown as well as the progressively more modern ones. Changes in style and fabric were observed with some nostalgia.

Those members who could still fit into their early dresses after fifty years were much envied. Anne Worbeck wore her fifty-three-year-old satin wedding gown made by her sister. It featured delicate buttons and loops up the back and a long train. Anne Trafananko wore her mother's velvet jumper and shirt while Anna Stelmaschuk wore an afternoon two-piece dress with a pleated bustle. Cynthia Antony modelled her mother's old coats which even today look quite modern. Anne Shepel wore a long slim coat which looked very stylish. Evening gowns were modelled by Mary Harasym, Kay Boyko and Elsie Lukenchuk.

Our president, Janet Swenarchuk, presented an orchid to Cynthia Antony and welcomed her into the Association. Regretfully Rosalyn Monita could not be so honoured as she registered her membership at the end of the program. (We shall remember her at the next year's membership tea.)

Continued on page 18

Membership Tea
continued from page 17

Carrie Harasym of Calgary, a lovely little granddaughter of Mary Harasym, brought her own music and delighted the audience with her talented Ukrainian dance. This is the new generation we hope will carry on the torch of Ukrainian art.

The president's special honours this year were given to Zenovia Talpash for her consistent availability to help, and to Mary Swityk and Elsie Pawluk, the joint convenors of our Annual Easter Tea and Bake Sale.

The tea table was covered by Doris Dubyk's beautiful Ukrainian embroidered cloth and centered by a flower arrangement of carnations made by Mary Harasym. The silver tea and coffee servers were handled by president Janet Swenarchuk and former presidents Anne Worbeck, Anne Shepel and Anastasia Ratkowski. The English china cups were donated by our members for use at special functions.

Our membership teas are memorable and each year they follow a set theme. We would welcome suggestions from readers for next year's event. Please write.

— submitted by Anastasia Ratkowski
— Secretary
Janet Swenarchuk
President

SYMBOLISM OF THE EASTER BASKET PRESENTED BY MARIA MARKOVYCH BRANCH, CANORA, SASK.

Editor's Note: Regretfully, we did not receive the following article in time for the Easter issue or shortly thereafter.

We remind our readers that because of the amount of time required for the production and printing process of our magazine, we must receive submitted articles ***no later*** *than the first week of the mouth prior to publication. In other words, we need to have all materials ready during the first week of August for the September issue, and so on.*

The Maria Markovych Branch of the U.W.A.C. in Canora, Saskatchewan recently sponsored a special Easter program for its members, S.U.M.K., Sunday School and Ukrainian School students.

Katherine Labiuk demonstrated and explained the preparation and meaning of the traditional Ukrainian Easter basket taken to church to be blessed on Easter Sunday following the Divine Liturgy.

The following is a brief explanation of the symbolism of the traditional Easter basket and its contents, as presented by Mrs. Labiuk.

In earlier times meat and dairy products were excluded from our daily diet throughout the entire season of the Great Lent. As the end of this strict fast approached, people showed their joy and gratitude by taking their food to church to be blessed and eaten after the Easter Divine Liturgy.

In the celebration of Easter — the feast of new life, the food that sustains physical life is blessed. Foods traditionally blessed for Easter are: paska, babka, ham sausage, butter, cottage cheese, eggs, horseradish, salt and pysanky. The meaning of such variety is interesting.

Paska — is a round bread encircled with a twisted double strand rope of dough. A triple strand braid is placed on top along the edge. This braid represents the Holy Trinity. Within the circle formed by the braid a cross is laid. The cross symbolizes Christianity. Decorative shapes may be nestled in the arms of the cross and/or around it to represent faith.

Babka — The babka is a tall, cylindrical, sweet bread enriched with raisins, butter and eggs. Saffron is added for orange-yellow colouring. It is decorated with a simple cross and symbolizes the richness of eternal life.

Ham — The richness of this meat is symbolic of the great joy and abundance of Easter. Sometimes lamb or veal are used but these meats must be cooked well in advance so the festivity of the day will not be burdened with the preparation.

Kobasa — This spicy garlic sausage of pork products is indicative of God's favour and generosity. The meat generally represents the foreshadowing of the sacrifice of the Son of God for the sins of the world.

Continued on page 19

Easter Basket
continued from page 18

Cheese — Cottage cheese, bland in taste, reminds us of the moderation we should cultivate in our daily lives.

Eggs — Hard-boiled eggs are used. The father or, if the father is not present, the eldest in the family, traditionally divides the first egg at the Easter breakfast table and shares it with each member of the family in invoking an Easter blessing and greeting. The egg is symbolic of Christ's death and Resurrection, that is, new life emerges from what appeared to be lifeless.

Butter — This favourite dairy product may be shaped into a lamb or decorated with whole cloves or peppercorns in the form of a cross. The butter reminds us of the goodness of Christ which in turn we would share with others.

Salt — The salt helps us to recall that we are committed to be followers of Christ and carry out his Word: "You are the salt of the earth..."

Horseradish — Horseradish mixed with grated beets is symbolic of the passion and death of Christ. It reminds us of the bitterness of sin and its consequences.

Pysanky — These eggs are beautifully decorated with symbols derived from nature and later adapted to the Christian way of worship. The intricate patterns are applied with a stylus dipped in melted beeswax and the egg is dipped into successive dyes.

Candle — The candle, made of beeswax, is placed in the basket and lit during the blessing

celebration. It is symbolic of Christ, the Light of the World, who brought us the glorious good news of new life.

Cover — The embroidered cover reminds us of Christ's shroud (white linen) and our baptismal robe (kryzma). Cleansed with the baptismal waters, we celebrate the joy of new life by putting on the kryzma.

— submitted by Adeline Zawislak
— Program Convenor
Jennie Ortynsky
— President

ALPHA OMEGA BURSARIES

The Alpha Omega Alumnae of Winnipeg are offering two graduate bursaries of $1250.00 each for the 1992/93 academic year. The bursaries are to be awarded to two women graduates of Ukrainian descent who have completed at least one university degree and are working toward a second university degree, in a faculty of their choice.

This is a special award in recognition of the centenary of Ukrainian settlement in Canada and Canada's 125th birthday.

Applicants for the bursary must have at least one parent of Ukrainian heritage and their courses of study must be taken at a Manitoba university. The successful applicants will be chosen on the basis of good academic standing and demonstrated financial need. The applicants must also already be accepted by and registered in their faculty of study at the time of their application. The deadline for applications is September 1, 1992.

Further information and application forms can be obtained from: Alpha Omega Alumnae, c/o Darcia Ratuski, 50 Hillhouse Road, Winnipeg, Manitoba R2V 2V9, or by calling (204) 339-5230.

Alpha Omega Alumnae is a Winnipeg-based organization of women university graduates of Ukrainian heritage, organized in 1958.

TRIBUTE TO RECIPIENTS OF 1992 PRIX MANITOBA AWARDS

Ukrainian Museum Volunteer Honoured

1992 was the fifth year that the heritage component of the "Prix Manitoba Awards" was presented. These awards recognize contributions of both individuals and organizations which aim to enrich our heritage for the benefit of all Manitobans.

Last May 12th a rewarding scene took place at the Manitoba Legislature, where the Legislature's Minister of Culture, Heritage and Citizenship, The Honourable Bonnie Mitchelson, presented four recipients with the 1992 Prix Manitoba Awards recognizing their heritage input. They included **Nell Pawlik,** a volunteer with the Ukrainian Museum of Canada, Manitoba Branch.

In making the presentation the Minister remarked that the awards recognize people who have enriched all our lives in the areas of heritage, recreation and multiculturalism. These individuals realize the importance of our heritage and thereby strive to enhance it for all our citizens, whereas the Manitoba Legislature is committed to heritage preservation and promotion.

The following recipients were awarded:

1. **Nell Pawlik** of Winnipeg: for distinguished individual service as a 40-year volunteer with the Ukrainian Museum of Canada, Manitoba Branch.

2. **Susan Charles** of Dugald: as Education Director of the Dugald Costume Museum.

3. **Rosemary Malaher** of Winnipeg: a longtime Manitoba Historical Society volunteer and governor of Heritage Canada.

4. **Neal Putt** of Winnipeg: Co-ordinator of Manitoba Heritage Conservation Service.

Presentation ceremony: (Left to right:) Nell Pawlik, Hon. Bonnie Mitchelson and the minister's deputy

Each recipient spoke briefly, acknowledging the award. After the presentation, a reception was held at the Legislature Building for all who attended the ceremonies.

Congratulations to the four recipients for achieving the Heritage Awards. Your significant and lasting contributions to our heritage have immensely enriched the lives of all Manitobans, for which we're extremely grateful.

— submitted by Elizabeth Bilych

BICYCLE HELMETS REDUCE INJURIES

They're very popular among young and old and all ages. Children love to ride them; grown-ups use them for fitness and recreation. They are a healthy and very economical means of transportation as well. We're talking about bicycles — an ever-increasingly popular means of activity.

Consumer and Corporate Affairs Canada reports that more than a million bicycles a year are sold in Canada.

Unfortunately, however, there are other, less pleasant statistics when it comes to bicycles. More than 200 Canadians die each year as a result of cycling accidents. At least 75 per cent of these tragedies are the result of head injuries. Children five to 14 years of age account for roughly half of these deaths. In addition, for children cycling accidents are leading cause of hospitalization for head injuries. Most long-term disabilities resulting from cycling accidents for all age groups are due to head injuries.

In recent years cycling helmets have been developed that offer good head protection and reduce the risk of head injuries. These cycling helmets meet one of the following standards: Canadian Standards Association (CSA), Snell Foundation or the American National Standards Institute (ANSI).

KOZAK MAMAII

SPIRIT OF UKRAINE — 500 YEARS OF PAINTING

An art exhibiton, consisting of 130 paintings selected from the State Museum of Ukrainian Art in Kyiv, was organized by the Winnipeg Art Gallery to commemorate the hundred years of Ukrainian settlement in Canada. The exhibition is one of the highlights of the nation-wide Ukrainian Centenary celebrations.

Titled the "Spirit of Ukraine", the exhibition was shown at the Winnipeg Art Gallery, August 2 to November 18, 1991; next at the Edmonton Art Gallery, December 22, 1991 to March 15, 1992; and lastly, at the Art Gallery of Hamilton, April 5 to June 15, 1992. Then it was returned to Kyiv.

Included in the selections from the State Museum of Ukrainian Art were six portraits of Kozak Mamaii, a freedom-loving nationalistic folk hero. He is described in the Spirit of Ukraine catalogue as "...not an actual person but a character from the Vertep puppet theatre (Nativity Theatre) a Zaporozhian Kozak who boasts of his anonymity."...

"Look at me, or not, you won't guess where I am from, not an inkling will you know."

Instead of an actual coat-of-arms and a crucifix, here we find an invented coat-of-arms with a cloth and a cup of liquor. Instead of a God-fearing attitude, sinful thoughts arise:

"O, my golden bandura, if only you came with a young woman."

Professor Evhen Onats'kyi, in his **Ukrains'ka Mala Entsyklopediia,** (published in Buenos Aires, Argentina, 1960) describes Kozak Mamaii in much more detail, as a real person and a haidamak.

During almost the entire 18th century when Ukraine was under the domination of Poland, Ukrainian people often revolted against Polish rule. **(A History of Ukraine,** Michael Hrushevsky, Archon Books, 1970.)

The peasants remembered the days of Kozak rule when they had much more freedom. Under the Poles, serfdom was established, the peasants were forced to work long hours for the "pany" (nobility) to give contributions of produce and to pay heavy taxes.

A popular form of resistance developed. Groups of men, joined by discontented peasants, formed bands of so-called Haidamaky, their name possibly derived from a Turkish word for "robber'. One such band lived along the Dnipro River in the Zaporozhe. From there it roamed into all parts of Ukraine and plundered the estates of wealthy Jews and Polish noblemen. Beginning in the year 1735 up to about 1768 the Haidamaky terrorized Polish nobles, captured towns and villages and settled accounts with old enemies roughly.

The opressed masses looked upon the Haidamaky as their defenders and sang their praises in folk songs and stories, attributing to them superhuman qualities. They pictured them as warriors against popular injustice. But the Haidamak movement was not well organized, it suffered treachery from within its own ranks and soon reverted to isolated raids against the Polish gentry. By 1788, the Zaporozhian organization was destroyed by both Polish and Russian forces.

Professor Evhen Onats'kyi places Kozak Mamaii as a member of the Haidamaky. He comes to this conclusion from a written record of a court of inquiry in which a haidamak reports he met Kozak Mamaii in the Black Forest of Ukraine in 1751. Along with a group of other kozaks they went on a raid into Poland, were attacked by a Polish regiment and Mamaii was killed by a Polish dragoon.

There is supposed to be an oak tree to this very day in the Chyhyryn forest on which Kozak Mamaii used to hang his captives and on which he himself was hanged by the Polish dragoons after he was killed.

The exploits of the Kozaks were legendary and paintings of a kozak-bandurist became very popular especially in the 17th and 18th centuries. All such paintings followed a certain pattern or recurring design and most went under the title of "Kozak Mamaii." They always depicted a young kozak, sitting cross-legged on the ground in the Turkish manner and playing a bandura. It was required that a spear, a sword and a cap be placed near him and always a horse, sometimes led by a young woman but not as a rule. From this original motif came all the other portraits of Kozak Mamaii — of which there

Continued on page 22

Kozak Mamaii
continued from page 21

Photo Credit: Courtesy of Ernest Mayer, Winnipeg Art Gallery

were countless numbers, especially during the 17th century. Not only were there framed portraits but the kozak-bandurist was painted on the walls and doors of houses, on kitchen utensils, on the sides of household trunks and even on the sides of bee-hives.

All portraits of Kozak Mamaii show him with a shaved head and a long forelock. This tuft of hair, hanging over the forehead, is called an "osyledets", pronounced in Ukrainian the same as the word for "pickled herring." The origin of this hairstyle is unknown but historians guess that it developed among nomadic Tatars in the cause of personal cleanliness. Apparently the kozaks of Eastern Ukraine adopted that style and it became their trademark.

Another feature of kozak-bandurist portraiture was the combination of the picture with a ballad. It was absolutely compulsory that every painting of Kozak Mamaii have a verse or an excerpt from a book inscribed at the bottom of the portrait. Often the inscription revealed the national mood or national customs and manners. Sometimes it expressed the patriotism of the people and their struggles for freedom. More often it was about the person of Kozak Mamaii himself.

Following are some examples, in free translation:
"Even if you look at me, you will never guess who I am or what is my name. But whoever happens to visit the steppes, could guess my name..."
"Our enemies are accustomed to fooling us, but there is hope, poor wretch, a musket — and my sword is not rusted."
"The kozak sits, playing on a kobza; whatever his thoughts, that is all he owns..."

The Baroque style of Art was introduced into Ukraine from Western Europe about the mid-17th century. It was an ornate style and emphasized

Continued on page 23

Kozak Mamaii
continued from page 22

grandeur and decorativeness. Paintings in Ukraine began to show battle scenes and historic compositions. Prominent churchmen were portrayed in full-length portraits with their regalia of office. Important families had their portraits done in elaborate attire.

"Whereas among the common people, a new type of picture depicting a Cossack bandura player and known as Kozak Mamaii became popular."

submitted by Helen Raycheba

Deep appreciation is expressed to photographer Ernest Mayer, courtesy of the Winnipeg Art Gallery for the use of the photo of Kozak Mamaii and special gratitude to Kathleen Thurber, Public Relations Coordinator, Edmonton Art Gallery, for her kindness in acquiring the photo for this article.

"SPIRIT OF UKRAINE" CATALOGUE NOW AVAILABLE

The Winnipeg Art Gallery has published a catalogue of the "Spirit of Ukraine" art exhibit, which was put together in honour of the Ukrainian Canadian Centennial. The catalogue includes 118 full-colour reproductions of the paintings on loan for this exhibition, ranging from the 15th century icon of the miracle of St. George to works of the twentieth century.

As Orysia Tracz reported in the "Ukrainian Weekly", this book could very well be used as a textbook on Ukrainian art. It includes an essay on "The Development of Ukrainian Painting" by Daria Zelska-Darewych, which gives an overview of the history of Ukrainian art not just of the past 500 years, but from its prehistoric beginnings.

It's important to emphasize to the general public that just because this exhibit is entitled "500 years of painting" does not mean that Ukrainian painting began only in the 15th century, points out Tracz.

Essays on the avant-garde and early 20th century painting in Ukraine now reclaim, in this catalogue, internationally renowned artists previously identified as "Russian".

In Winnipeg alone, the exhibit drew over 20,000 visitors to the Winnipeg Art Gallery between August 2 and November 18, 1991, before it moved on to Edmonton and Hamilton. On the final day of the exhibit in Winnipeg, the "Winnipeg Free Press" published an ad from the Winnipeg Art Gallery thanking Winnipeggers for their support. It was both a cultural and emotional experience for Ukrainians and non-Ukrainians alike.

The "Spirit of Ukraine" catalogue sells for $45.00 and is available from the Winnipeg Art Gallery, 300 Memorial Blvd., Winnipeg, Manitoba R3C 1V1.

MUSEUM SUMMER HOURS

The Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon has announced new extended hours during the summer months. During the period of June 1, 1992 to August 31, 1992 the Museum will be open Monday through Saturday from 10:00 a.m. until 5:00 p.m., and on Sundays from 12:00 noon until 5:00 p.m.

For further information about the Museum and its programs, call 244-3800.

ETHNOCULTURAL DIRECTORY AVAILABLE

A directory is available for those who work closely with ethnocultural community groups, or for those who are just interested in new developments in this field. It is called **The Ethnocultural Directory of Canada** and is published by the Intercultural Institute of Montreal.

It contains an extensive listing of 240 organizations involved in ethnocultural activities in Canada. The directory describes the organizations, their services, activities and regular publications.

To order a copy of the directory, write to: Documentation Services, Intercultural Institute of Montreal, 4917 rue Saint Urbain, Montreal, Quebec H2T 2W1.

When Canadians work together we can take on the world and win.

To succeed in today's world, Canadians must be able to compete because our jobs directly depend on it. Preparing ourselves through training will help us to compete and secure the prosperity we want for ourselves and our children.

We have to invest in ourselves and be a country that says ... yes we can.

SWEEP RITE MANUFACTURING INC., REGINA

Everyone knows a small company from Regina can't compete in world markets. Everyone, that is, except Les Hulicsko, President of Sweep Rite Manufacturing Inc. His high technology, innovative, mechanical street sweepers are cleaning up around the world, with exports accounting for up to 75% of sales.

Yes we can. We've got the proof.

Canadians are succeeding every day. Many individual and business successes exist... with real benefits for individuals, the communities they live in and for Canadian industry.

Hundreds of Canadian companies are achieving remarkable international success. They're creating jobs, developing new skills and opportunities for thousands of Canadians and creating markets around the world for Canadian products.

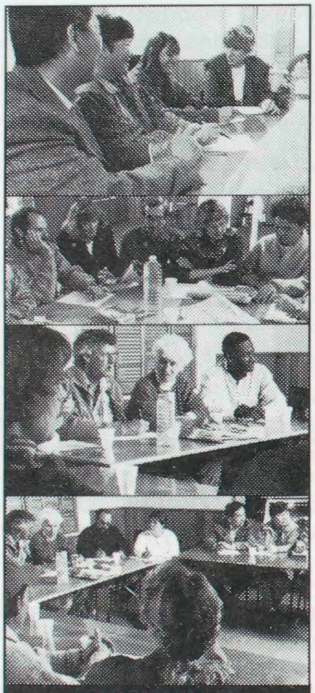

COMMUNITY TALKS

The Prosperity Initiative's Steering Group is developing a consensus-based plan of action to be presented to Canadians in September. Canadians told us that they wanted to participate in developing this plan of action. We listened...

Through a series of "Community Talks", thousands of people in 186 communities across Canada have contributed their ideas. They talked about how to address the challenges and opportunities facing us all in the areas of competitiveness and learning. They talked about how to maintain our standard of living and secure our economic future. They concluded that all of us have to play a part...and the government is listening.

Yes we can. We've got the ability to build on our successes.

We have a history of working in co-operation with others for world-class achievements in peacekeeping, medicine and space exploration. Now, with business, labour, governments, academic and social groups working together, we can achieve prosperity through international competitiveness. But there is one more critical factor: Canada's ultimate potential depends on the commitment of individual Canadians to being the best.

ANITA LÉGER, QUEBEC

"I moved to Quebec with an Ontario teacher's certificate. For several years, I could only get work as a substitute. I knew it would be hard to get a full-time job if I didn't re-qualify, so I took my Quebec Certificate. I now teach full time, have a better salary and realize that if you want a better future, you have to be ready to retrain. It was worth it for me!"

Yes we can. We've got the people.

It's time to focus our energies on our most important economic challenge yet ... and prepare ourselves for a more prosperous future.

Yes, we can!

Canada

ВІДДІЛ СУК ІМ. МАРІЇ МАРКОВИЧ ВШАНОВУЄ СВОЇХ ПІОНЕРОК

КАНОРА, САСК.

НАТАЛІЯ КОЗОРІЗ

Наталія Козоріз народилася у вересні 1894 р. в родині Василя і Маранди Стінки у селі Добронівці, Чернівецького повіту.

Прибула до Канади 1903 р. з двома сестрами і чотирма братами. Осілися в околиці Дробот на південь від Buchanan, Саск.

В 1911 р. Наталія одружилася з Василем Козорізом, сином Костя і Марії Сісюк Козоріз, котрі прибули до Канади 1897-го року з Буковини.

Вони виховали два сини і сім дочок. Батько Наталі Василь Стінка був тесляр а таких людей було дуже потрібно в Канаді. З допомогою сусідів побудував церкву. Василь Стінка був дяком у краю, а в Канаді по початках мусів хрестити дітей і служити похорони, бо не було священика. Перший священик був з російської церкви.

Взимку Василь робив сани, кросна, ярма, бочки.

Коли Наталія виходила заміж, то й її брат одружувався. Тож даровані речі і гроші ділились пізніше навпіл. Їжа на столах була в великих посудинах, так що кожен брав і їв що кому до вподоби. Наталія подарувала музею свою нову шлюбну сорочку, горботку, дві низки коралів, пояс, баюрку і ґердан.

Два сини Наталії Джордж і Джон були при війську за морем на протязі чотирьох років.

Наталія була членкою Союзу Українок Канади у Donwell, Саск. в 1945-му році, а в 1957-му році вписалася в членки Союзу в Канорі.

Тепер Наталія Козоріз живе в своїй хаті разом з сином Джорджом, дуже добре пам'ятає піонерські часи і цікаво про це оповідає.

ІРИНА ДЕМЧУК

Я, Ірина Демчук народилася 30-го березня 1907 р. у родині Теодора і Катерини Кінащук. До Канади прибула з села Салтре, Буковина, до околиці Burgis, Саск., а потім на гомстед Доброновці.

Я родилася в бурдеї, тяжкі були часи, та не єдиним хлібом живе людина, наші піонери почали організовуватись, будувати школи, культурно-освітні товариства, церкви.

Мій батько дбав про релігійне і культурне виховання дітей. Він один з перших почав будувати церкву, був паламарем, багато працював у громаді і нас так учив.

Я вийшла заміж за Дмитра Дробота у 1926 році і прожила з ним 40 років. Муж Дмитро упокоївся в 1966-му році.

З прибуттям до Канори у 1962 р. стала членкою церковної громади Присвятої Тройці і стала членкою товариства ім. Марії Маркович. В відділі була членкою комітету по відвідуванню хворих і членкою пансіону для старших громадян. Навчала виробленню калачів, пасок, щиро помагала у праці товариства.

У жовтні 1972 р. одружилася з Павлом Демчуком, працюю і далі при церкві поки сили дозволяють.

ВАРВАРА ЦИМБАЛІСТА

Народилася Варвара 10-го грудня 1904 року в Donwell, Саск. Тато Григорій Король і мати Катерина Бедяк прибули до Канади в 1897-му році з двома дітьми і оселилися в околиці Donwell. Вони були одні з перших поселенців в цій околиці. Батько оповідав, що приїхали кораблем в якому привозили худобу в Європу, а назад набирали поселенців в Канаду. Прибули до Канади, викопали бурдей, де лишилась мати з дітьми, а батько мусів іти на заробітки. Оповідав, як заробивши грошей купив в Йорктон муки та й ніс 30 миль додому. Йшов дощ і ніде було сховатись, то зарився в солому та так і пересидів.

Після тяжких часів прийшли кращі. В Donwell збудували читальню і люди стали гуртуватись навколо неї. Мілько Охітва, що мав свій склеп, дуже помагав у читальні. Брат Варвари Михайло співав у хорі. В читальні збирались люди, читали книжки, влаштовували концерти. Читальню відвідували такі особи як Василь Свистун, Стечишин і інші.

Перша православна церква була збудована в околиці Мазепа, Варвара та всі її рідні були членами її. Вона й зараз стоїть.

Одружилась Варвара в 1922 р. з Николою Цимбалістим. Вони жили на фармі, Никола купував збіжжя у Мікадо, Саск. Жили 12 років у Jeny, Саск., мали склеп у The Pas, Man. До Канори прибули 1953 року. Никола упокоївся 1977 року. Виховали 3 дітей. Брали участь у різних громадських та релігійних організаціях.

До Союзу Українок Канади належала в Mikado (1928-1935), Buchanan (5 років), в Канора записалася 1952 року.

В 1968 р. була відзначена грамотою 25-ти ліття, в 1974 р. в день Матері була відзначена китицею живих квітів. В відділі була головою, заступницею голови, головою аматорського гуртка, господинею і кухаркою — 10 років, а в церкві — старшою сестрицею.

Згадуючи тяжкі піонерські часи шануємо тих піонерів, що опанували цю землю, що зуміли дати своїм дітям освіту і передали їм свої звичаї.

КАТЕРИНА КОТИК

Катерина народилася 25-го травня 1908 р. у батьків Івана і Анни Бойчук Шинковських. Батьки прибули до Канади 1903 року, поселились в околиці Buchanan.

У 1926 р. вийшла заміж за Івана Котика. Від 1936 до 1965 року були активними членами церковної громади у Rama, Саск., співали в хорі.

В 1966 році стала членкою Союзу Українок Канади ім. Марії Маркович у Канорі. Була сестрицею у церкві, кухаркою при товаристві, кухаркою на весіллях в Rama і у Канорі.

У Gateway Lodge помагала шити ковдри на розігравки. Також часто пекла дома калачі і паски для членів пансіону.

ДОМКА ЛЕНКО

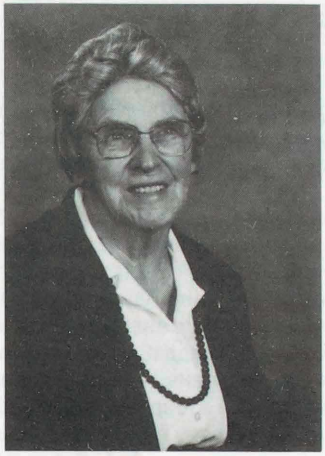

Домка Ленко народилася 1907 р. в околиці Buchanan,Саск., у родині Дмитра і Василини Верда, котрі приїхали до Канади 1906 р. з села Горошівці, Заставна, Буковини. Домка самотужки навчилася грамоти і багато читала, читала „Промінь" і „Вісник".

В 1919 р. вийшла заміж за Манолія Туран, з яким прожила 30 років.

Від 1929 до 1959 року була членкою громади церкви св. Вознесення в Burgis,Саск. Була сестрицею, дбала про прикрасу церкви, сама вишила обруси до церкви. Багато праці приложила Домка до будови першої оселі „Соняшний купіль", вчила дітей на літніх курсах.

В 1959 р. прибула до Канори, і стала старшою сестрицею в церкві, знову вишиває обруси для церкви та провадить курси вишивання. Пече калачі і проскури для церкви, пише писанки, за які виграє нагороди в Calgary, Альта., Dauphin, Man.

В 1961 р. одружилась Домка з Олексою Ленко і разом з ним включились в церковну працю, вступає в членки Союзу Українок Канади в відділ ім. Марії Маркович.

Для церковної громади пекла калачі і паски, писала писанки і всім цим обдаровувала пенсіонерів і обслугу Gateway Lodge.

В 1967 р. була відзначена як Почесна Мати квітами, також почесною грамотою в Союзі Українок.

Домка виховала прийняту доньку Катерину Тимощук, одружену з Петром Озірним.

Щедро жертвувала всім поки позволяли їй сили працювати. Ще й тепер пише писанки; роздає їх на Великдень.

ОЛЕНА ЯГОЛЬНІЦЬКА

Олена родилася 30-го травня 1897 р. у селі Ґустин, повіт Борщів, Галичина, в родині Павла і Насті Ховалко Корній.

Прибула родина 1898-го року в Канаду і осілася на північ від Йорктон, (тоді цю місцевість називали Курколей), велике озеро окружало цю місцевість, тепер знану як околиця Мазепа.

З родиною приїхало троє дітей: брат Роман, Фрозина і Олена, а в Канаді родилося ще шестеро.

В липні 1917-го року Олена одружилася з Павлом Ягольніцьким. Жили в різних містах Онтаріо, включаючи Тандер Бей, а в 1962-му році прибули до Канори. Прожили разом 65 років подружнього життя, Павло помер в березні 1980-го року.

Цінили і дбали про церкву: Павло довгі роки був старшим братом, а Олена сестрицею.

Виховали прибрану донечку Наталію Кащук, своїх дітей не мали.

Олена дбала про прикрасу церкви, робила гарні квіти і прикрашала ними церкву в Канорі і в Мазепі. Стала членкою Союзу Українок Канади в 1930 р. у Мазепі, у Форт Вільям була членкою в 1944 — 1962 роках, а від 1963 року в Канорі. В 1968 році була відзначена почесною грамотою (25 років в Союзі). Подарувала $1000.00 Союзові Українок Канади, відділ в Канорі, щоб членки колись доглянули її, $6000.00 подарувала церкві на „паук" і дзвони, $1000.00 на пам'ятник Лесі у Канорі, як символ першим українським піонерам в Канаді. Умеблювала кімнату для студента в St. Andrew's College в Вінніпезі, дала дар на інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, великий дар до Norquay, Sask., на будову нової церкви.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА ВІДДІЛУ СУК ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВІННІПЕҐ, МАН.

День членства відділу СУК ім. Лесі Українки при катедрі Пресвятої Тройці відбувся 1-го березня 1992 р. Про це ми писали в попередньому числі (ч. 6, червень). В цьому числі подаємо дві знимки.

Редакція

Комітет членства: пані Г. Ласько, пані С. Дзюба пані О. Ковальчук (голова), пані К. Будзінська.

Перший ряд: пані С. Бейзик, пані Д. Соломон, пані А. Павлик, пані М. Юрків, пані П. Кревецька, пані Ґерритті.
Другий ряд: пані Дзюба, пані І. Зубрак, пані О. Ковальчук, пані Г. Ласько.

РІЧНІ ЗБОРИ СУК ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ВОЛОДИМИРА
ТОРОНТО, ОНТ.

Вітаємо вільну Українську Державу з її урядом і достойним президентом Леонідом Кравчуком! Вітаємо весь український народ! Слава Україні!

Річні збори відкрила шановна голова пані Юлія Головата в присутності 47 осіб. Молитву прочитав протопресвітер Петро Бублик та сказав промову про цілі і напрямні СУК, а протоієрей Богдан Сенцьо проказав молитву по відійшовших у вічність членках. Згадала голова окремо за бл. п. Калину Сокалюк — визначну діячку Союзу Українок Канади. Після цього голова Юлія Головата подякувала отцям за участь. Всі проспівали „Вічная пам'ять" покійним.

Приступили до ділових справ. Пані Марія Сухар прочитала добре опрацьований протокол, а пані А. Криштальська та пані М. Квас зробили внесок одобрити його. Протокол був прийнятий.

Потім ішли звіти управи та комітетів: 1. звіт секретарки — добр. К. Бублик, 2. звіт кореспонденційної секретарки — добр. К. Сенцьо (звіт був прочитаний, добр. Сенцьо не була присутня), 3. звіт касирки — пані Євфросинії Літвінової (до листопада 1991 р.)

Прибутки — $21,866.58.

Розходи — $25,568.85.

Звіт був узгіднений з фінансовою секретаркою пані А. Пасерб.

Звіт сестрицтва дала пані Марія Михайлюк. Від базарового комітету (розпродажі вжитого одягу) — пані Соня Гузюк, від господинь — голова пані Олександра Кондратенко, від повідомляючого комітету — голова пані Віра Адамець, від референтки до інституту св. Володимира — пані Стефанія Олійник. І звіт нашої активної представниці до КУК пані Олени Латишко.

Звіт голови п. Юлії Головатої

Сьогодні наші збори відбуваються в надзвичайний історичний час, коли вирішується доля України. Ми молимось і просимо Бога, щоб дав нашому народові щасливу долю, незалежність і суверенність.

Уся проробленa праця в відділі — це ваша праця, мої дорогі членки. Я щиро вдячна моїм заступницям і пані Діні Гетьманчук і пані Вірі Адамець, які виконували велику частину моїх обов'язків. Дякую пані Єфросинії Літвіновій за 10-ти річне ведення фінансових книг. Дякую сестрицям, голові пані М. Михайлюк та пані А. Оленич. Щире спасибі комітетові господинь під умілим керівництвом голови пані Олександри Кондратенко, спасибі голові випродажі речей, пані Соні Гузюк.

Після цього пані Головата привітала членок, які дістали нагороду від Онтарійського уряду за 15-ти річну добровільну громадську працю: добр. Катерину Бублик, добр. Василів та пані Євфросинію Літвінову.

Цього року відділ відвідало багато гостей з України. Відділ їх щедро вітав і обдаровував.

На жаль, культурно-освітня праця за браком часу не процвітала.

Пожертви відділу в 1991 р.: вислано 7 пакунків в Україну з одягом, подаровано $3,646.00 на УАПЦ в Україні, $3,000.00 на катедру св. Володимира, $2,000.00 на осередок „Київ" (в Oakville), $100.00 на радіопрограму „Благовісник", $1,000.00 на Могилянську Академію в Києві, $200.00 пану Коваленкові.

На пропозицію управи відмічено почесних членок: добр. К. Бублик, добр. Є. Василів та пані Є. Літвінову.

Контрольна комісія прочитала звіт. Був уділений вотум довір'я уступаючій управі. Підкреслено заслуги голови пані Ю. Головатої, висловлено вдячність за зразкову працю касирці пані Літвіновій та фінансовій секретарці пані Пасерб.

Контрольна комісія в складі пані Ліди Либер, пані Анни Москалюк та пані Марії Божик подала список нової управи на 1992-ий рік.

Присутні особливо вітали голову пані Юлію Головату, яка погодилась лишитись головою відділу, та пані Є. Літвінову.

Збори закінчились молитвою, яку прочитав отець Сенцьо.

Марія Божик,
референтка.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

В незабутню пам'ять **Митра Ґулуцана,** який упокоївся тринадцять літ тому, дарую на прес. фонд журналу „Промінь" $66.00 замість квітів на його могилу.

Василина Ґулуцан,
діти і внуки
Едмонтон, Альта.

В незабутню пам'ять моєї дорогої приятельки і співпрацівниці **Анни Бабюк,** дарую $20.00 на журнал „Промінь" замість квітів на свіжу могилу (бл. п. Анна упокоїлась 3-го квітня 1992 року).

Анна Залубняк
Pitt Meadows, B.C.

Відділ Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги при церкві Пресвятої Тройці в Кадварт, Саск., дарує $35.00 на журнал „Промінь" в пам'ять **всіх членок відділу,** як також **всіх членів церковної громади,** котрі відійшли у вічність.

Вічна їм пам'ять!

Наталка Котелко, голова,
Зеновія Юзик, секретарка.

Михайлина Ковальчук упокоїлась 21-го січня 1992 року, проживши лише 64 роки. В її світлу пам'ять замість квітів на могилу родина дарує $20.00 на журнал „Промінь".

муж Григорій з дітьми і внуками,
приятелька М. Білоус.
Давфин, Ман.

В незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька, сина **Ярослава Лесика,** який відійшов у вічність 10-го червня 1988 року, замість квітів на його могилу даруємо $25.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

дружина Євгенія і діти,
мама Марія.
Willowdale, Онт.

БЛ. П. О. МОНАСТИРСЬКИЙ

В болючу річницю дорогого мужа, батька, дідуся **Омел'яна Монастирського,** який відійшов у вічність 17-го червня 1988 року, дарую $30.00 на журнал „Промінь", який я читаю від першого числа.

Дружина Михайліна,
діти і внуки
Вінніпеґ, Ман.

У двадцять другу річницю упокоєння нашої дорогої, незабутньої сестри і братової, бл. п. **Славки Богоніс,** котра відійшла у вічність 24-го червня 1970 р., у її світлу пам'ять даруємо $25.00 на журнал „Промінь".

Вічна тобі пам'ять покійна мати і Славка!

сестри і шваґри
Оля і Никола Стручинські,
Тоня і Петро Петранюк.
Тандер Бей, Онт.

В світлу пам'ять дорогої членки бл. п. **Парані Саламандик,** клуб сеньйорів при катедрі св. Івана в Едмонтоні, Альберта, дарує на журнал „Промінь" $10.00.

Розалія Пухка — *голова*
Анна Томнюк — *референтка*

БЛ. П. ІВАН БАЙДАК
ВІННІПЕҐ, МАН.

В середу 25 березня 1992 р. упокоївся на 69-ому році свого життя Іван Байдак.

Народився Іван Байдак 22 грудня 1922 р. в околиці Мірз, близько Росбирн, Манітоба, в родині Степана і Таціянни Байдак. Перебуваючи на фармі ходив до початкової школи „Хмельницький". До середньої школи ходив у містечку Росбирн. В часі Другої світової війни служив в канадійському війську. Коли повернувся, ходив до Normal School, вчився на вчителя, а пізніше продовжував науку в USA (Minnesota), де він отримав Bachelor of Science і Master of Industrial Arts.

Як учитель, Іван Байдак працював в різних околицях Манітоби і Британської Колюмбії, закінчив свою працю в Віннінезі, де він працював для Winnipeg School Division.

Іван цікавився життям людей в інших країнах і, разом з дружиною і дітьми, багато об'їхав світу. Він високо цінив родину і був гордий свого українського походження.

Іван любив природу, любив брати знимки і слухати музику, особливо співи хорів. Він цікавився світовими справами, культурою, релігією інших народів.

В товаристві був приємним, мав багато друзів і багатьом помагав своїми добрими порадами.

He had a dream. І це його бажання сповнилось: разом з дружиною збудував оселю Січ. Тут в літню пору збиралася вся його родина, близька й далека, і всі разом гостилися.

Раніше померли його родичі Стефан і Таціянна, нерідна сестра Доня Олійник, братова Марія Байдак.

Він залишив в глибокому смутку дружину Розалію, дві доньки — Доню і Олесю і два сини — Тараса з дружиною Катею і Роджера з нареченою Ліндою.

Іван залишив три брати: Михайла з дружиною Елою, Дмитра з дружиною Женею, Ореста і Стефанію. А також дві рідні сестри: Настуня з Данилом Михасів і Михайліна з Олександром Каленюком. Крім цього, лишив ще три нерідні сестри: Анну з Семком Саманюком, Теклю з Михайлом Стефанишином і Марію з Стефаном Волохатюком.

Іван залишив багато племінників і племінниць (небожі і небоги), багато дальших членів родини, приятелів, знайомих.

Похоронна панахида відбулася в Cropo Funeral Home в неділю 29-го березня, а похорон в понеділок 30-го березня в соборі Святої Покрови при великій кількості родини і приятелів. Отець Степан Семотюк відправив панахиду і похорон. Орест, брат покійного Івана, сказав прощальне слово.

Після похорону в церковній залі відбувся похоронний обід. Найстарший син Роджер подякував всім від близької родини, а близький довголітній приятель Василь Ковальчук, котрий з Іваном вчився і працював, сказав пто працю і зацікавлення Івана. Пан Дмитро Дущак висловив співчуття родині та розповів про працю покійного в будівельному комітеті в Millenium Villa.

Тіло покійного похоронили на цвинтарі Чепал Лан — 4000 Портич. Близько гробу ростуть гарні дерева і блищить вода в озері, що пригадує озеро Січ.

Спочивай у вічності любий муже і батьку! Ми завжди будемо про тебе пам'ятати і згадувати!

Вічна тобі пам'ять!

Дружина і діти.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ
(поправлене)

Замість квітів на свіжу могилу добродійки **Вікторії Семчич,** котра упокоїлась 20-го жовтня 1991 року в Ванкувері, слідуючі особи дарують по $10.00 на журнал „Промінь" (разом $60.00) шанують її пам'ять за довголітню працю між українцями.

Орися Бабик, Настя Воробець,
Анелька Кравчук, Леся Круліцька,
Мері Антонішка і Анна Залубняк

БЛ. П. КАРОЛІНА І КОНСТАНТИН КОГУТ
ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

У десяту болючу річницю упокоєння дорогої матері, тещі, бабуні і прабабуні, бл. п. **Кароліни Когут,** і в сорокову річницю упокоєння батька, тестя і дідуся, бл. п. **Константина Когута,** даруємо $50.00 на журнал „Промінь".

Покійна мати відійшла від нас 4-го липня 1982 р.

Народилася Кароліна 15-го липня 1894 р. в родині Бучовських в селі Поточище, повіт Городенка. До Канади приїхала 1911 року, до Вест Форт Віль'ям (Тандер Бей), Онт. Того ж року вийшла заміж за Константина Когута.

Батько упокоївся 12-го грудня 1952 р. Народився 3-го червня 1886 р. в Турильчі, Галичина. До Канади (Вест Форт Віль'ям) прибув 1909 року.

Батьки були членами товариства „Просвіта", членами української православної церкви св. Володимира у В.Ф.В. і членами Взаємної Помочі. Щиро працювали при Рідній Школі, проводили культурно-освітню працю в читальні. Сини Петро і Богдан померли в дитинстві, дочка Славка Богоніс упокоїлась 24-го червня 1970-го року.

Покійна мати і Славка цікавились читанням „Променя", як і пережитні доні. Батьки дбали, щоб ми, їхні доні, зберігали українські традиції і цінили українську культуру. За їх старання ми їм щиро вдячні.

Якби любов могла рятувати від смерти, наші батьки жили б вічно.

Вічна пам'ять любим батькові і мамі!

Оля і Никола Струтинські
Тоня і Петро Петранюк.
Тандер Бей, Онт.

БЛ. П. МАРІЯ КОРОЛЬ (МАКОВСЬКА)
МАЗЕПА, САСК.

Православна громада Пресвятої Тройці в Мазепі попрощалася з довголітньою членкою в понеділок, 6-го квітня, а жіноче товариство ім. Ольги Кобилянської втратило свою найстаршу членкиню і щиру працівницю.

Марія народилася 12 березня 1905 року, перед тим як Саскачеван був заснований. Вона була другою дочкою Дмитра і Юзефи Маковських, (Данилюк і Маковський приїхали до Канади 1899-го року). Бабка Данилюк дбала, щоб родина завжди ходила до церкви на Юркові землі або ж до церкви, що коло Керелюків.

Марія цікавилась культурним життям; брала участь в театральних виставах у товаристві ім. Івана Франка (коло тепершньої Мазеои) і в товаристві ім. Тараса Шевченка при Народнім Домі в Донвел.

В 1923 р. одужилась з Андрієм Королем. В 1926 році вони стали основниками теперішньої церкви Пресвятої Тройці в Мазепі. Того ж року організувалось жіноче товариство ім. Ольги Кобилянської під проводом Тетяни Кройтор, яке наступного року приєдналось до Союзу Українок Канади.

Ціле життя Марія щиро працювала в відділі і була відзначена нагородами, грамотами і почесним членством 1987-го року.

Ціле життя Марія підтримувала свій відділ, навіть тоді, коли в 1965 році перебралася на Кемсак, а в 1982 році до Канори.

Увесь час щиро жертвувала на церкву, співала в хорі. Ще на початках чотири членки придбали

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

Estate of the late Tillie Kurysh, (Edmonton)	$5575.20
S.U.S. Foundation (Toronto)	1000.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Winnipeg	500.00
U.W.A.C. Olha Basarabova Branch, Thunder Bay	100.00
Mrs. Alice Kripki (Meacham, Sask.)	100.00
Mrs. Lena Gulutsan (Edmonton)	83.00
Mrs. Rose Baydock (Winnipeg)	80.00
Mrs. O. Struchynski (Thunder Bay)	75.00
Mrs. Helen Kozyr (Edmonton)	66.00
Mrs. Ken & Lucy Halyk (Simcoe, Ont.)	50.00
Mr. T. Korol (Canora, Sask.)	50.00
Mrs. Anna Zuzak (Edmonton)	50.00
U.W.A.C. Beamsville, Ont	50.00
U.W.A.C. Daughters of Ukraine Branch, Montreal	50.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Dauphin	40.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Cudworth, Sask.	35.00
Mrs. Marie Bendas (North Battleford)	33.00
Mrs. Jean Lesick (Willowdale, Ont.)	25.00
Mrs. Elsie Shelepiuk (Thunder Bay)	25.00
Mrs. Anna Chaba (Redwater, Alta.)	20.00
Mrs. Dorothy Korpan (Edmonton)	20.00
Mrs. Mary Tkachuk (Saskatoon)	20.00
Mrs. Anne M. Weslowski (Montreal)	20.00
Mrs. Anne Zalubniak (Pitt Meadows, B.C.)	20.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Yorkton	20.00
Mrs. Mary Stefiuk (Agassiz, B.C.)	16.00
Mrs. Sonia Bejzyk (Winnipeg)	10.00
Mrs. Elizabeth Bilych (Winnipeg)	10.00
Mrs. Rose Chudczak (Sudbury)	10.00
Mrs. Oksana Hunko (Montreal)	10.00
Dobr. Maria Kernisky (Winnipeg)	10.00
Mrs. Mabel Luciuk (Prince Albert, Sask.)	10.00
Mrs. A. Pawlik (Winnipeg)	10.00
Mrs. Anne Semko (Saskatoon)	10.00
Mrs. O. Senchuk (Hamilton)	10.00
Mrs. A. Serednycky (Etobicoke, Ont.)	10.00
Mrs. Katherine Wasylyshyn (Montreal)	10.00
Ukrainian Seniors of St. John's Cathedral (Edmonton)	10.00
Mrs. K. Domashovetz (North Battleford)	8.00
Mrs. H. Gonec (Dauphin)	8.00
Mrs. Maria Matwijiw (Etobicoke, Ont.)	8.00
Mrs. A. Wasyleczko (Montreal)	8.00
Mrs. M. Woloschuk (Ottawa)	8.00
Mrs. Olga Zarazun (Port Alberni, B.C.)	8.00
Mrs. W. Fedorenko (Etobicoke, Ont.)	6.00
Mrs. G. Feniak (Chilliwack,B.C.)	6.00
Mrs. M. Hrycay (Windsor)	6.00
Mrs. Lydia Melnyk (Toronto)	6.00
Mrs. Vera Saluchok (Toronto)	6.00
Mrs. Olga Sawchuk (Edmonton)	6.00
Mrs. Susanna Serotiuk (Terra Cotta, Ont.)	6.00
Mrs. Anna Kozun (Nipawin, Sask.)	4.00
Rev. P. Blazuk (Vernon, B.C.)	3.00
Mrs. Kay Cholonowski (Edmonton)	3.00
Dobr. Janice Derewianka (Edmonton)	3.00
Mrs. Zina Hayduk (Lachine, Que.)	3.00
Mrs. Rose Jarman (Saskatoon)	3.00
Mrs. Maria Kubrak (Edmonton)	3.00
Mrs. Helen Luchak (Willingdon, Alta.)	3.00
Mrs. T. Patraniuk (Thunder Bay)	3.00
Mrs. Anne Szczudlyk (Saskatoon)	3.00
Mrs. Julia Wyshniowsky (Winnipeg)	3.00

The above is a list of donations received and processed by **June 12, 1992**. The next listing will include those processed by **August 10, 1992.**

„паук" для церкви. Тому, що одна з них була похрестною матір'ю Марії, Марія причинилася до позолочення того „паука" три роки тому. Марія щиро жертвувала на церкву, колеґію св. Андрея, інститут ім. П. Могили, на Український Музей.

Подружжя Марія і Андрій Король виховали п'ятеро своїх дітей: Фіялку, Олесю, Тараса, Зиновія і Соню, як також одну прибрану доньку Настуню. Андрій упокоївся в 1973 році.

Вічна пам'ять щирим українським піонерам!

Т. Король.

LIBRARY OF ST JOHNS UKR ORTH D-7
WOMEN'S ASSC
10611-110 AVE
EDMONTON AB
T5H 1H7 1 Dec, 91

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612-24TH STREET EAST, SASKATOON, SASK. S7K 0L1 (306) 244-1188

РЕЛІГІЙНІ **ЦІНА**

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) 1.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (**A HALF-CENTYRY OF SERVICE TO THE COMMUNITY**) Bilingual **20.00**

НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (**ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE**) Bilingual **10.00**

UKRAINIAN CANADIANA (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ 5.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only) 8.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets) 3.00

UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda 35.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 10.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ 1.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович 5.00

РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ 4.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот- можна висувати роки 1.75, 2.75, 3.00

SMOLOSKYPS 10.00

SPOONS WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... Doz. 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 cards 10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 18 штук і Tax 2.75

POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha ..... each 0.50

VIDEO CASETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only 20.00